

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΚΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 καὶ 28 Δεκεμβρίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 51—52

ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀλήθεια εἶμαι ἐγώ ; . . . εἶμαι ἐγώ ὁ Ἀνάνιας, ποῦ κάθηναι εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως καὶ γράφω τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς ; . . . Ἀπίστευτον μοῦ φαίνεται ! Μὴ εἶνε κανένας ἄλλος ; . . . Κική, φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ἐκεῖνον τὸν καθρέπτην . . . Μπᾶ ! ἐγὼ εἶμαι ! . . . Νὰ μὴ βλέπω ὄνειρον ; Για ἄς διαγιάσω τὴν γλῶσσάν μου νὰ βεβαιωθῶ . . . Ἀἱ ! μοῦ ἴπνεσε . . . Ὡστε λοιπὸν εἶμαι ἐξυπνος . . . Ὡστε λοιπὸν εἶμαι ἐγώ.

Τί παράξενα πράγματα ποῦ γίνονται εἰς τὸν κόσμον ! Τὸ ἐπεριμένετε σεῖς ποτέ ; . . . Ὅχι ; Οὐτ' ἐγώ. Ἀλλὰ πῶς συνέβη λοιπὸν ; θὰ μ' ἐρωτήσετε . . . Ἐ, νὰ πῶς συνέβη.

Τώρα ποῦ ἡσύχασα, πρέπει νὰ σας διηγηθῶ τὰ πράγματα, ἀπὸ ἐξ ἀρχῆς. Ἐνθυμίσθε, ὅτι πέρου τέτοιον καιρὸν, ἠναγκάσθην νὰ φύγω κάπως ἀποτόμως καὶ ἀνωμάλως ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ καταφύγω εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ φίλου μου Ἀζαρία. Ὁ θυμωμένος δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν τρελόν. Ἐγώ, εἰς τὸν θυμὸν μου, ἔκαμα τὴν τρέλαν νὰ σχίσω τὰς ἐπιστολάς σας καὶ ἔπειτα ναῦτοεξορισθῶ. Ἡ Διάπλ-

σις ἀνεγνώρισε τὴν ἐξορίαν καὶ μὲ διέταξε νὰ μὴν ἐπιστρέψω εἰς Ἀθήνας, ἕως ὅτου ἤθελεν ἐρωτηθοῦν οἱ φίλοι τῆς καὶ ἀποφασίσουν περὶ τῆς τιμωρίας μου...

Ἐμείνα εἰς τὸ Φάληρον ἐν ὁλόκληρον ἔτος. Εἰς τὸ διάστημα αὐτό, μόνον μίαν φοράν μοῦ ἐπετρέπη νὰ ἀναβῶ διὰ νὰ ἰδῶ τὴν δρακοῦλαν τοῦ κ. Φαίδωνος. Ἀμέσως πάλιν κατέβηκα εἰς τὴν ἐξορίαν μου. Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ πῶς ἐπέρασα εἰς τὸ Φάληρον. Τὸ καλοκαίρι, μαζί με τὸν φίλον μου Ἀζαρίαν,

Γιαλὸ-γιαλὸ πηγαίναμε
Κ' ὁλὴ γὰρ σὰς ἐλέγαμε.

διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς στίχους τοῦ παλαιῦ μας φίλου Χ α - λ α σ μ ο Ὑ Κ ὀ σ μ ο υ. Τὸν χειμῶνα πάλιν, ὅταν ἔκαμνε πολὺ κρῦο,

Νεράντζι κατακόκκινο
Στὴ νεραντζιά νομμένο,

ἄναθα τὸ τζάκι κ' ἐπερνοῦσα τὰς ὥρας μου μὲ ρεμβασμούς.. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμνα καὶ χθές, ἡσυχώτατος, εἰς τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὅταν κάτω εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεως, ἤκουσα ἕνα παράξενον θόρυβον, ὁ ὁποῖος ὠμοίαιζε κάπως μὲ διαδήλωσιν.

— Τί εἶνε; ἐρωτῶ τὸν Ἀζαρίαν, μ' ἕνα ἀόριστον φόβον. Ὁ Ἀζαρίας τρέξας εἰς τὸ παράθυρον, (αὐτὸς δὲν ἦτο φ υ γ ὀ δ ι κ ο ς διὰ νὰ φοβῆται,) τὸ ἀνοίγει, κυττάζει ὀλίγας στιγμὰς καὶ ἔπειτα ἀποσύρεται, κλείει τὸ παράθυρον ὁρμητικῶς καὶ μου λέγει.

— Κρύψου!
— Χωροφύλακες;
— Ὁχι... ἡ κυρία Διάπλασις...
— Μάνα μου!
— Οἱ δώδεκα ἀδελφές σου...
— Συμφορὰ μου!
— Ἡ κυρὰ-Μάρθα καὶ ἡ Πίσσα!
— Τρομάρα μου!... Θὰ με κατεδίκασαν τὰ παιδιά, καὶ

θὰ ἔρχωνται νὰ με πάρουν γιὰ νὰ μου κάμουν τὴν τιμωρίαν... Νὰ κρυφθῶ!

— Ντάγκ! ντάγκ! ντάγκ!... ἀντηχοῦσεν ἐν τῷ μεταξὺ ἡ θύρα κάτω.

— Μὴν ἀνοίξης... τρέχα νὰ πῆς τοῦ Μανώλη νὰ μὴν ἀνοίξη ἀκόμα... Νὰ κρυφθῶ πρῶτα... Ψτ! ποῦ εἶσαι; πῆς πῶς ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀμερικὴ... πῆς πῶς δὲν ξέρεις ποῦ εἶμαι... πῆς πῶς λείπω ἀπὸ ἕνα μῆνα!

Καὶ μιά καὶ δυό, ἀναβαίνει στὴ σοφίτα, βγαίνει στὴν ταράτσα, καὶ ὀχυρόνως τὴν πορτίτσα τῆς μ' ἕνα παληοκάσανο ποῦ ἦταν ἐκεῖ-ἔξω.

Ἡ καρδοῦλα μου ἔτρεμε σὰν τοῦ πουλιοῦ... Οἱ φοβερότερες ἰδέες ἐπέρασαν στὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου... Ἄν ἐψήφισαν τὰ παιδιά νὰ μου κοπῇ ἡ γλῶσσα... Ἄν ἀπεφάσισαν νὰ γλύψω τὰς πλάκας τῆς ἐκκλησιᾶς... Ἄν ἐπρότειναν νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ νὰ ἔλθουν ὅλοι νὰ με πτύσουν;...

Πόσῃ ὥραν ἔμεινα εἰς τὴν ταράτσαν; Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔμεινα ὥρες ὁλόκληρες. Καὶ ὅμως, ὁ ἥλιος δὲν εἶχε κινηθῇ σχεδὸν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ὅταν ἀκούω βήματα τρεχάτα εἰς τὴν σκαλίτσαν, καὶ συγχρόνως τὴν φωνὴν τοῦ Ἀζαρία:

— Ἐ! ποῦ εἶσαι;... Ἐβγα ἔξω... κατέβα κάτω! Μὴ φοβάσαι τίποτε!... Ὅλα ἐδιορθώθηκαν!... Ἀνανία!

Ἐδῶ εἶσαι;

Καὶ ὁ Ἀζαρίας ὤθησε τὴν πορτίτσαν. Ἀλλὰ τὸ παληοκάσανο ἀντέιχε.

— Ἀνοίξε!.. Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως!..
— Δὲν ἀνοίγω ἂν δέν μου πῆς τί συμβαίνει...
— Μὰ νά, σοῦ εἶπα: Ὅλα καλά...
— Καὶ τὸ μέλι γλυκό... Μὰ τί θέλει ἐδῶ ἡ Διάπλασις;..

— Ἦλθε νὰ σε πάρῃ.
— Νὰ με κάμῃ τί;
— Ὁχι... ἔκαμνε καὶ πρίν.
— Μὰ πῶς;
— Νά, τὰ παιδιὰ, λέει, σὲ συγχωροῦν.
— Ἀλήθεια, τὸ εἶπε;
— Τὸ εἶπε.

— Μὴν εἶνε κανένα τέχνασμα;
— Ἐλα τώρα, κουτεντέ, φοβιταίρη!
— Εὐχαριστῶ πολὺ... Καὶ πῶς τα κατάφερες μὲ τὴ Διάπλασι; Μὴν ἐγίναμε γελοῖοι;

Ἐν τῷ μεταξύ ἐτράβηξα τὸ κασόνι καὶ ἡ πορτίτσα ἀνοίξε. Φαίνεται, ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ χαρὰ ἔκαμαν τὰ μοῦτρα μου κωμικώτατα, διότι μόλις μὲ ἀντίκρουσεν ὁ Ἀζαρίας, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια καὶ... τὸ χέρι τοῦ, τὸ ὁποῖον ὑψώθη εἰς σχῆμα πολὺ παραδόξου... εὐλογίας.

— Ἐλα ντέ! ποῦ φοβήθηκες μὴ σε ἀπαγχονίσουν...

Πᾶμε κάτω;
— Πᾶμε!... Μὰ τί εἶπες τῆς Διαπλάσεως;
— Στὴν ἀρχὴ τῆς εἶπα πῶς δὲν εἶσαι ἐδῶ, πῶς ἔφυγες εἰς ἄγνωστον μέρος... ἴσως στὴν Ἀμερικὴ... ἴσως στὴν Αὐστραλία... Ἐπειτα ὅμως, ἅμα ἔμεινα τί συμβαίνει, τῆς εἶπα: «εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἡ στὴν ταράτσα... δὲν ξέρω... νὰ πάγω μιά στιγμὴ νὰ ἰδῶ...»

— ὦ, δυστυχία μου! κοροϊδία ποῦ θὰ μου τραβήξουν οἱ ἀδελφές μου... Ὁχι, δὲν κάμνει νὰ παρουσιασθῶ ἀμέσως... Πῆς πῶς δὲν με ἤβρες... Ἐν τῷ μεταξύ, ἄς καθίσουν, ἄς πιοῦν τσάι, καὶ ἀργότερα κατεβαίνω ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ κτυπῶ τὴ μεγάλην πόρτα, σὰν νὰ ἐρχοῦμαι ἀπέξω...

— Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ!...
— Νά, ἡ ἀπὸ τὴν Αὐστραλία...

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐκτελέσω αὐτὸ τὸ ὥραϊον σχέδιον! Αἱ ἀδελφαί μου, αἱ ὁποῖαι ἐμυρίσθησαν τί συμβαίνει, εἰσέβαλαν εἰς τὴν σοφίταν καὶ μας ἐπίασαν... στὰ πράσα. Εὐτυχῶς δὲν τα ἔχασα. Ἀπεναντίας εὐρήκα ὅλην τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός μου. Ἀμέσως προσποιῶμαι τὸν ἐξαλλὸν ἀπὸ χαρὰν, καὶ χύνομαι εἰς τὸν σωρόν, καὶ ἀρχίζω ἀγκαλιάσματα, φιλιὰ, μάτς-μουτς ἀπ' ἐδῶ, μάτς-μουτς ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ δὲν εἶχαν τελειωθῇ. Αἱ ἀδελφαί μου, εὐαίσθητοι σὰν κορίτσια, ἄρχισαν νὰ κλαίουσαν, καὶ ἔτσι δὲν ἔλαβαν καιρὸν ὄχι νὰ με κοροϊδεύουν, ἀλλὰ οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ μιλήσουν. Μόνον ἡ Ἐλπίς διετύπωσε μίαν ἀδιάκριτην ἐρώτησιν:

— Δέν μου λές, ἀλήθεια, τί ἐγύρευες στὴν ταράτσα;
— ὦχ, ἀδελφή, τῆς λέγω, περίεργη εἶσαι... ἄφησέ τα τώρα, καὶ πᾶμε κάτω ποῦ μας περιμένει ἡ κυρία Διάπλασις! Νά, εἶχα λούστῃ τὰ μαλλιά μου καὶ τὰ στέγνωνα ἐστὸν ἥλιο.

— Καλὰ λοιπὸν προτείνουν μερικοὶ νὰ σοῦ τα κόψωμε, εἶπεν ἡ Ἀγάπη. Ἐτσι θὰ λείψῃς, παιδάκι μου, καὶ ἀπὸ τὰ στεγνώματα!

Κάτω, ἡ παρουσίαις μου εἰς τὴν Διάπλασιν ἦτο πολὺ σοβαρωτέρα. Ἡ σεβαστὴ μου κυρία μοῦ ἔδωκε νὰ τῆς φιλήσω τὸ χέρι, μ' ἐφίλησε καὶ ἐκείνη στὸ μέτωπο καὶ μου εἶπεν:

— Εἶνε τὸ φίλημα τῆς συγγνώμης. Τὰ παιδιὰ, μὲ μεγάλην πλειονοψηφίαν, ἀπεφάσισαν νὰ σε συγχωρήσω καὶ νὰ σε πάρω πάλιν εἰς τὸ Γραφεῖον διὰ νὰ ἀναλάβῃς τὰ χρέη σου. Ἐμπρὸς λοιπὸν. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐτοιμασθῇς γρήγορα, διότι θάναυδοῦμε εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ ἄλλο τραῖνο.

— Ἐλα, ψυχούλα μου, παιδάκι μου, ποῦ σ' ἐπιθύμησα! εἶπεν ἡ ἀγαθὴ Κυρὰ-Μάρθα, καὶ μάγκάλιασε μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Γrrrrrrr... γrrrrr... ἐγουργούριζεν ἡ Πίσσα μας κ' ἐτρίβετο ἡ σὰ πόδια μου ὅλη χαρὰ.

— Δέν ἔχω λόγους νὰ εὐχαριστήσω τὰ παιδιά διὰ τὴν καλωσύνην των' εἶπα τότε μὲ τὸ ἐπισημότερόν μου ὕφος. Βέ-

βαια μοῦ ἤξιζε τιμωρία δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐξορία εἰς τὸ Φάληρον, δὲν ἦτο μικρὰ τιμωρία δι' ἐμέ... Ἐμείνα ἐδῶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος...

— Ἀκριβῶς! εἶπεν ἡ Διάπλασις. Ἐφυγες πέρυσι στὰς 22 Δεκεμβρίου, καὶ σήμερα πάλιν εἶναι 22 Δεκεμβρίου. Ἐπίτηδες ἐπερίμενα διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἔτος. Ἡ ἡμέρα τῆς συγγνώμης ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ σφάλματός σου.

— Τοῦ ἐγκλήματος! ἀνέκραξα, διότι πραγματικῶς ἦτο ἐγκλημα ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμα. Ἀλλὰ ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμω ποτέ πλέον, ποτέ!

Καὶ μὲ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν ἔληξεν ἡ ἐπίσημος συνηνία, καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἐσφύριξεν ὁ τροχιδρόμος, ἐξήλθομεν ὅλοι περιχαρεῖς, ὅχι διὰ νὰ τὸν πάρωμεν, ἀλλὰ... διὰ νὰ μας πάρῃ.

Μόνον ὁ Ἀζαρίας ἐγύρισεν ὀπίσω, εἰς τὴν ἐπαυλιν του, λυπημένος διὰ τὸν χωρισμόν... Ἐπρεπε νὰ τὸν λυπηθῶ καὶ ἐγὼ τὸν καίμενο τὸν φίλον μου, ἀλλὰ τόση ἦτο ἡ χαρὰ μου, ὥστε δὲν με ἄφινε νὰ συλλογισθῶ τίποτε ἄλλο.

Ἐρθῶσαμεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ὥραν ποῦ ἔδυεν ὁ ἥλιος, καὶ ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ Γραφεῖον. Οἱ ἀνθρωποὶ μᾶς ἐκύτταζαν μὲ μεγάλην περιέργειαν, ἀλλὰ δέν μας ἔμελε καθόλου.

Ἐκεῖ νέα χαρὰ μ' ἐπερίμενεν: ἡ Διάπλασις μοῦ ἀνῆγγειλεν ὅτι ἐγὼ θὰ ἔγραφα τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς! Φαντασθῆτε!

— Αὐτό, προσέθεσε, εἶνε ἀπαιτήσις πολλῶν φίλων μας, οἱ ὁποῖοι ἤθελαν νὰ διαβάσῃς ὅσα γράφουν γιὰ σέ... Μόνον λογοπαίγνια σοῦ ἀπαγορεύεται νὰ κάμῃς...

— Γιατί; ἠρώτησα ζωηρῶς.
— Σιγά... Θὰ ὑπακούσῃς χωρὶς ἀντιλογίας. Ἐν τούτοις σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς Θ α λ α σ σ ο - π ο Ὑ λ α ς. Ἐκεῖ θὰ μάθῃς διατὶ δὲν πρέπει πλέον νὰ κάμῃς λογοπαίγνια.

— Ἀς εἶνε.
— Λοιπὸν, ἰδοὺ αἱ ἀπαντήσεις τῶν φίλων μας.

— Τὰς βλέπω...
— Ἡ Ἀγάπη εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ ἐχωρίσῃ καὶ νὰ κατατάξῃ τὰς ἐπιστολάς. Δέν ἔχεις τώρα, παρὰ νὰ τὰς διαβάσῃς καὶ γράψῃς τὴν κρίσιν.

— Αὔριον, κυρία Διάπλασις.
— Μάλιστα.

Ἐξενύκτητ' σχεδὸν ἀνυχινώτων τὰς ἐπιστολάς σας. Κεῖ σήμερ, πρωὶ-πρωὶ, ἐκάθητ' εἰς τὸ Γραφεῖον διὰ νὰ γράψω. Τὸ πιστεύετε τώρα;... Ἐγὼ τὸ πιστεύω.

Πρῶτα-πρῶτα θῶ νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν τῆς Θ α λ α σ σ ο - π ο Ὑ λ α ς, ἡ ὁποία μοῦ ἀπαγορεύει εἰς τὸ ἐξῆς τὰ λογοπαίγνια. Ἰδοὺ τί γράφει:

«Νομίζω ὅτι μεγαλητέρα τιμωρία διὰ τὸν Ἀνανίαν δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἡ Κυριακὴ. Ὁ ἀχάριστος ἐγίνε σ τ ο ι - χ ε ῖ τ ν (στοιχεῖδ δηλαδὴ ἔ; εὐχαριστῶ!) διὰ νὰ τὴν κατὰστρέψῃ ἄλλ' αὐτὴ μόνη τῆς τὸν ἐκδικεῖται καὶ τὸν κατὰτάσσει μετὰ τῶν ζώων, (ὦ, εἶμαι ὑπόχρεως!) καλεῖ δὲ ἡμᾶς ὡς ζωοφίλους νὰ τὸν κρίνωμεν, ἀπὸ κριτῆς κρινόμενος!—καὶ μας δίδει καλὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν, ἂν δέν μας κρίνῃ ἐπικεικῶς. Θὰ εὐρὴν τὰ ἀντίποινα τῆς χειροδικίας του ἀπὸ τοὺς σχισμένους. Ἐγὼ ὅμως, ἐπειδὴ καταλόγομαι μετὰ τῶν ἐχόντων εὐσπλαχνον καὶ εὐγε-

νὴ τὴν καρδίαν ζωοφίλων, (καλὲ τί λόγος!) τὸν συγχωρῶ!!!
«Νὰ λέγωμεν ὅμως καὶ τὴν μαζύρην ἀλήθειαν: ἡ προηγούμενη Κυριακὴ ἦτο ὀλίγον ψυχρὰ ἐνεκα τῆς ἀπουσίας τῶν ἀ λ ο γ ο π α ι γ ν ῖ ω ν τοῦ Ἀνανία. — Εἰς τὸ ἐξῆς, οὕτω θὰ ὀνομάζωνται τὰ λογοπαίγνια του, ἀφοῦ δὲν ἔχῃ λογικόν.—Τοῦτο, παρακαλῶ, νὰ μὴ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ φυγοδίκου, διὰ νὰ μὴ τὸ πάρῃ ἀπάνω του.»

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπεν! νὰ τὸ πάρω καὶ ἀπάνω μου! Ἐνα λογοπαίγνιον ἐκεῖ ποῦ με χαντακνέει, μ' ἐξαφανίζει, μ' ἐκμηδενίζει... Ἀ, νά, ἔχει δίκχο ἡ κυρία Διάπλασις. Ἀφοῦ τὰ λογοπαίγνια μου μ' ἔνα α, — ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ σχίσμον τῶν ἐπιστολῶν, — γίνονται ἀλογοπαίγνια, δὲν πρέπει πλέον νὰ ξανακάμω. Αὐτὸ μοῦ το ἐπιβάλλει τὸ φιλότιμον. Ἀλλὰ ἐννοια σου, κυρὰ Θ α λ α σ σ ο - π ο Ὑ λ α, καὶ νὰ ἰδῇς τί ἔχεις νὰ πάθῃς! Σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Πίνακα τῶν Βραβείων.

Ἐν τούτοις παρατηρῶ ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε σχετικῶς ὀλίγαι... Καὶ ὅμως κανὲν σ τ ο ι χ ε ῖ τ ο ν δὲν συνήργησεν αὐτὴν τὴν φοράν... Ἡ Διάπλασις μοῦ εἶπεν ἀπλῶς ὅτι ἡ Ἀγάπη κατέταξε τὰς ἀπαντήσεις... Μπρέ! μήπως αὐτὴ, ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἀδελφικῆν ἀγάπην, ἔκαμε καμμίαν λαθροχειρίαν, καμμίαν καλπονόθευσιν διὰ νὰ με βγάλῃ λάδι; Μήπως ἐξηράνισε τὰς ἐπιστολάς ποῦ με κατεδίκαζαν, διὰ νὰ πλειονοψηφίσουν ὅσαι μὲ ἀθώωναν;... Αὐτὸ θὰ εἶνε! αὐτὸ χωρὶς ἄλλο!... Ἐρώτησα τὴν Ἀγάπην, καὶ μοῦ το ἠρνήθη ἐντόνως. Παρετήρησα ὅμως ὅτι ἐγίνε κατακόκκινη... Περιέργον! δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ. Διότι δὲν πιστεύω ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἤθελαν τὴν ἀθώωσιν μου. Ἀλλὰ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀμαρτίαν μου; δὲν ἐτόλμησα νὰ ἀνακοινώσω τὴν ὑποψίαν μου

εἰς τὴν Διάπλασιν, μήπως ἐγίνετο καμμία φασαρία καὶ μ' ἐστελλεν ὀπίσω εἰς τὸ Φάληρον. Ἀς κάμω λοιπὸν τὴν κρίσιν μὲ τὰς ἐπιστολάς ποῦ ἔχω ἐμπρὸς μου, καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

Ἡ Διάπλασις σὰς εἶχε κάμῃ δύο ἐρωτήσεις. Α'. τί φρονεῖτε περὶ τῶν ζωοφίλων; καὶ Β' ποῖα τιμωρία νομίζετε ὅτι ἔπρεπε νὰ μοῦ ἐπιβληθῇ. Ἡ πλειονοψηφία ἀποφασίζει ὑπὲρ τῶν ζωοφίλων καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀνανία. Μερικοὶ κακόβουλοι εἶπαν ὅτι ἡ Διάπλασις ἠθέλησε νὰ με κάμῃ ζῶον, καὶ δι' αὐτὸ μ' ἔβαλεν εἰς τὴν ἰδίαν Κυριακὴν. Αὐτοὶ ὅμως κάμνουν λάθος, διότι τώρα δὲν πρόκειται περὶ ζώων ἀλλὰ περὶ ζωοφίλων, οἱ ὁποῖοι, ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶνε ἄνθρωποι. Ὑπάρχει λοιπὸν κάποια διαφορά...

Ὁ Τυδεύς, πρὸς τὸ παρὸν — δηλαδὴ μέχρι τοῦ δευτέρου

Διαγωνισμοῦ Ἐσπερωματός, — εἶνε ὁ κορυφαῖος. Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν πρῶτα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ὁ Τυδεύς φρονεῖ, ὅτι οἱ ζωοφίλοι εἶνε πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι, διότι ἀφοῦ ἀγαποῦν τὰ ζῷα, θάγαπουν βέβαια καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐν τούτοις ἐγνώρισε μερικοὺς οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ ζῷα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοὶ βέβαια εἶνε μονομηνεῖς! Καὶ ὡς παράδειγμα φέρει ἕνα γαϊτόν, ὁ ὁποῖος ζῇ ἀποκλειστικῶς μὲ τὸν σκύλον του, ὡς νὰ ἦτο ἀδελφός του καὶ τὸν ἔχει σὰν ἄνθρωπον, καὶ τοῦ φορεῖ φέσι, καὶ τὸν ἔμαθε νὰ καπνίζῃ πίπαν!! Καὶ ὁ Τυδεύς ἐπιλέγει: «Ὁ-σοὶ πιστεύουν εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, πρέπει νὰ παρδεύθουν

ὅτι ὁ γείτονάς μου προτύτερα ἦτο σκύλος.» Περὶ ἐμοῦ ὁ Τυδεύς, θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀναρμόδιον νὰ γίνῃ δικαστὴς μου, δίδει ψῆφον λευκὴν.

Τὰ ἴδια φρονεῖ περὶ τῶν ζωοφίλων καὶ ἡ Ἀγριόβι-
ολέττα,
(μολονότι νομίζει, ὅτι ἡ καλὴ καρδιά θεωρεῖται τῶρα ὑπὸ πολλῶν κουταμόρα . . .) ἐμὲ δὲ μὲ ἀθώνει, προσθέτουσα : « Βεβαίως θὰ εἴ-
πῃς : ἐπειδὴ σὺ δὲν ἔλαβες ποτὲ μέ-
ρος εἰς Κυριακὴν καὶ δὲν ἔπαθες τίποτε, δι' αὐτό... Δὲν

« ἔχει φίλους στενὲς μὲ ἕνα ἀκανθόχοι-
ρον. » (Σελ. 404, στήλ. α' .)

ἡξεύρω· ἴσως οἱ παθόντες κρίνουν καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀπλοῦς θεατὰς. » « Ὁχι, ὄχι ! ἴσα-ἴσα οἱ παθόντες δὲν ἔχουν ψυχραιμίαν διὰ νὰ κρίνουν δικαίως. Δίδεις ἐνδὸς ἕνα ράπισμα, καὶ ἐκεῖνος βγάξει τὸ πιστόλι νὰ σε σκοτώσῃ, νομίζων ὅτι αὐτὸ σοῦ πρέπει. Ὁ ἀπαθὴς δικαστὴς ὅμως σὲ καταδικάζει μόνον εἰς φυλάκισιν δύο ἡμερῶν !

Ἡ Ζουλέττα, ἡ ὁποία μὲ ἀθώνει ἐπίσης, — « διότι εἶνε κρῖμα ὁ καϊμένος ! ἄς θυμηθῶμε δὲ καὶ πό-
σες φορὲς μᾶς διεσκέδασε μὲ τὰ ἀ-
στεῖά του, μὲ τὰ καλαμπούριά του... »
— δικαιολογεῖ πολὺ τοὺς ζωοφίλους λέγουσα : « Ὑπάρχει ἄλλη πλεονεχία εὐχάριστη συντροφία ἀπὸ ἕνα χαριτωμένο μαλλιαρὸ σκυλάκι, μιὰ μαργιόλα γατίτσα, ἡ μερικὰ μελωδικὰ πουλάκια σὲ κλουβί ; . . . »

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἐννοῶ, Ζουλέττα. Φαντάσου ὅμως ὀλίγον καὶ τὴν φίλην μας Ἐκάρτην, — ἃς τῆς βάλω τὸ νέον τῆς ψευδώνυμον, — ἡ ὁποία μᾶς γράφει ὅτι ἔχει φίλιες στενὲς μὲ ἕνα . . . μὲ ἕνα . . . ἀκανθόχοι-
ρον ! Καὶ τὰ γκάθια του ; τί γίνονται τὰ φοβερά ἀγάθια ; Ἦθελα πολὺ νὰ το ἡξεύρα. Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη : τί τρώγει αὐτὸς ὁ κύριος ἀκανθόχοιρος ; Μήπως τρώγει τὴν . . . τσοκολάταν, ποῦ θὰ ἔστειλιν ἡ Ἐκάρτη εἰς ὅποιον ἀνεκάλυπτε τὸ νομῶ τῆς ;

Ἐρχεται τώρα μία μεγάλη σειρά ἐπιστολῶν, πολὺ καλογραμμένων, αἱ ὁποῖαι λέγουν σχεδὸν τὰ ἴδια. Τὰς περνώ εἰς μίαν τα-
χεῖαν ἐπιθεώρησιν : — Ἀγίς Ρέπος (θαυμάσιος ἐκεῖ-
νος ὁ κυνηγός, ποῦ ἔτρωγε τὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα εἶχε φο-
νεύσῃ, ψάλλων τὸν ἀναβαλλόμενον κατὰ τῶν βασανιζόντων τὰ ζῷα !) Νάυτοπούλα τῆς Κρανάης (ἡ ὁποία συμβουλεύει τὴν Διάπλασιν νὰ παγορεύσῃ εἰς τὸν Ἀζαρίαν

νὰ μὲ δέχεται εἰς τὴν ἑπαυλὶν του « ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς στενόχωρον θέσιν » !) Ἀσπρο Ποντικῆκι, (κατὰ τὸ ὅποσον, οἱ ζωοφίλοι ἀποδεικνύουν « ἀθωότητα μέχρι βλα-
κείας ») Λαίμαργος Ποντικί, (τὸ ὅποσον τελειώνει μὲ τὸ ἐξῆς τετράστιχον :

Τὸν Ἀναγία κάλεσε ἀπὸ τὴν ἑξορία
Καὶ δὸς του, Διαπλάσουλ μου, αὐτὴ τὴν τιμωρία :
Τὰς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν βάλλοις νὰ διαβάσῃ
Καὶ τότε θὰ ἐντροπισθῇ καὶ ἀπ' τὸ κακὸ θὰ σκάσῃ !)

Κόλπος τῆς Ἀτταλείας, Ἡρώς τοῦ Ζα-
λόγγου, Κορινθιακὸν Κῦμα, Σμαράγδι-
νον Περιδέριον, Ἡμέρα τῆς Ἑλευθε-
ρίας, κλ. κλ. — καὶ σταματῶ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀναμμένου Σπίρτου, τὸ ὅποσον μᾶς διηγείται μίαν πολὺ συγκινητικὴν ἱστορίαν :

« Ἦτο, λέγει, στὸ χωριὸ ἕνας νέος ἡλίθιος καὶ πτωχότατος, τὸν ὅποσον εἶχαν ἐπωνομάσῃ Παλαβιᾶν. Κανένα συγγενῇ, κανένα φίλον δὲν εἶχε, παρὰ μόνον ἕνα σκύλον, τὸν ὅποσον ὁ ἡλίθιος ἔκραζε Χοχό. Ἐξοῦσαν καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν ἐλεημο-
σύνην τῶν πτωχῶν χωρικῶν, καὶ τῶν πλουσιῶν ποῦ ἐπε-
ρῶσαν τὸ καλοκαίρι τῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν . . . ἕνα πρωΐ, — χερμῶνας, κρῦο δυνάτ, — ὁ κακομοῖρος ὁ Παλαβιᾶς εὐ-
ρέθη κοκκαλιασμένος μέσα στὴν καλύβα του. Τὸν ἐπῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν . . . Ὁ Χοχός, ἀπὸ τὴν λύπην του, δὲν ἤ-
θελεν οὔτε νὰ φάγῃ οὔτε νὰ πομπηθῇ ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ κυρίου του. Καὶ ἐμεινεν ἐκεῖ κάμποσες ἡμέρες, ἕως ὅτου ἐφόρησεν ἀπὸ τὴν πείνην. Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴν ἀγαπᾷ κα-
νεὶς τὰ ζῷα, ὅταν ἔχουν τέτοια αἰσθήματα, ὅταν δεικνύουν ἀγάπην καὶ ἀφοσί-
ωσιν, ἡ ὁποία φθάνει μέχρις αὐτοκτονίας ; Δι' αὐτὸ οἱ ζωοφίλοι μου φαίνονται πολὺ καλοὶ καὶ λογικοὶ καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι. »

Ἡ Σεμνή Κό-
ρη μου ὀρνέται τὸν τίτλον τοῦ « ἀγαθοῦ ψυχογιοῦ » ἀφοῦ εἶ-
μαι θυμώδης, καὶ διὰ τοὺς ζωοφίλους φρονεῖ ὅτι ἔχουν πολ-
λὴν λεπτὴν στόμαχον, ἀφοῦ δὲν σηκώνῃ κρέας. Ὅσον δι' αὐ-
τό, ἐγὼ ἡξεύρω πολλοὺς ζωοφίλους οἱ ὁποῖοι εἶνε κρεω-
φάγοι. Πῶς συμβι-
βάζονται αὐτὰ τὰ δύο, κρίνατε μόνοι σας !

Ἡ Κελαϊδί-
στρα ὀνομάζει τοὺς ζωοφίλους ἐυ-
εργέτας τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἀγαποῦν καὶ ἐπομένως περιποιῶνται τὰ ζῷα, τὸν ὅποιον ἡ ἀνθρωπότητος ἔχει ἀνάγκην. Ναί· ἀλλ' ὅσοι περιποιῶνται τὰ ζῷα, δὲν το κάμνουν πάντοτε ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ αἰσθημα, — τὸ κάμνουν καὶ ἀπὸ συμφέρον, καὶ ἀπὸ ἐγωϊσμόν. Ὡστε πρέπει νὰ ξεχωρίσωμεν τοὺς γνησίους ζωοφίλους ἀπὸ τοὺς νόθους.

« Ἐξοῦσαν ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην . . . » (Σελ. 404, στήλ. β' .)

Γνησία ζωοφίλος εἶνε μία κυρία, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει ὁ Ἀρχιστράτηγος Δέβιτ. Αὐτὴ ἔχει ἕνα σκυλάκι καὶ τὸ ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε το καθίζει εἰς τὸ τραπέζι μαζί της, — ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα ! — καὶ τοῦ ἔχει μαχαιροπήρουν καὶ πιστολάκι, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀν-
στημά του. Ἰσως θὰ ἐφρόντισε νὰ τοῦ κάμῃ καὶ γεράκια διὰ νὰ τὰ πιάνῃ. . . Γνησία ζωοφίλος, ἀλλὰ ὑπερβολικῇ.

Τώρα ἐρχεται μία μεγάλη σειρά ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι εἶ-
νε γραμμέναι καλλίτερα ἀπὸ τὰς προηγουμένας. Καὶ ἀναγ-
κάσκει νὰ τὰς ἐπαινέσω ὅλας μαζί, χωρὶς νὰ ἐπιμείνω εἰς λεπτομερείας, διότι δὲν θὰ ἔ-
φθανεν ὁλόκληρον τὸ φυλλά-
διον.

Πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἰτέα, μὲ κατὰ ὥραίους στίχους· ἔπειτα δύο ἐνυπνιασταί (ποῦ εἶδαν δη-
λαδὴ ὄνειρα σχετικὰ μὲ τὴν Κυριακὴν) : τὸ Μολὼν Λα-
βὲ καὶ ὁ Νέμος· ἔπειτα ἡ Μόνωσις, ὁ Μικρὸς Φιλόπατρις, ἡ Πριγκί-
πισσα Ἑλπίς, ἡ Ἀνέλπιστος Χαρά, ἡ Κω-
πηλαῖτις Κόβνοου, τὸ Ἀταύριον Ρόδου, (δι-
εξοδικώτατον, ὅσον δὲν πρέπει νὰ εἶνε εἰς ἀπάντησιν Κυ-
ριακῆς, ὅπου τόσο ἐπιθυμητὴ γίνεται ἡ συντομία) ἡ Ση-
μαία τῆς Ἑλευθερίας, ἡ Ἐφεσία Κόρη, ἡ Σιωπηλὴ Νύξ, (ἐμμέτρως), ὁ Ἀγγελοσ Αὐγε-
ρινός, τὸ Κύνειον Ἀσμάκι, κλ. ὅλοι σχεδὸν ὁμόφρονες, ἐκτιμῶντες τοὺς ζωοφίλους, τοὺς ἄνευ ὑπερβο-
λῆς, καὶ προτείνοντες, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, τὴν ἀθώ-
ωσιν μου, ἡ δίδοντες, ὅπως ὁ Τυδεύς, ψῆφον λευκὴν.

Ἀπὸ τὴν σειράν αὐτὴν ἐξεχώρισα τὴν ἐπιστολὴν τῆς Πέτρας Σκανδάλου, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶνε εὐφροεστάτη. « Ἡθεῖς μου, — γράφει μετὰ τῶν ἄλλων, εἶνε μέλος τῆς Ἑταιρείας τῶν Ζωοφίλων. Ὅταν πιάνῃ ἀμαξάν, κυττάζει νὰ διαλέξῃ ἐκείνην ποῦ ἔχει τὰ χειρότερα, τὰ ἰσχνότερα ἄλογα. Καὶ πάντοτε πιάνει ὀμιλίαν μὲ τὸν ἀμαξηλάτην :

« — Μὴ γιαντί, καϊμένε, ἔτσι λιγνὰ τᾶλογά σου ;
« — Δὲν εἶνε σόϊ, κυρά μου . . .
« — Δὲν εἶνε σόϊ ἢ μήπως δὲν τα περιποιεῖσαι ; . . .
« — Πῶς δὲν τα περιποιεῖσαι ; Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ συμφέρον μου ;
« — Πρόσεξε, καϊμένε, γιαντί εἶνε μεγάλη ἀμωρία . . .
Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ' μήπως τὰ δέρνεις ;
« — Ἐ . . . κάπου, κάπου . . . χωρὶς ξύλο γίνεται ποτὲ δουλειά ;
« — Ἀ, ὄχι . . . ὄχι . . . μὲ τὸ ξύλο δὲν γίνεται δουλειά.
Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμὴν παραπάνω ἀπὸ τὴ συμφωνία μας, ἀλλὰ θὰ μου ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ τὰ δέρνεις.

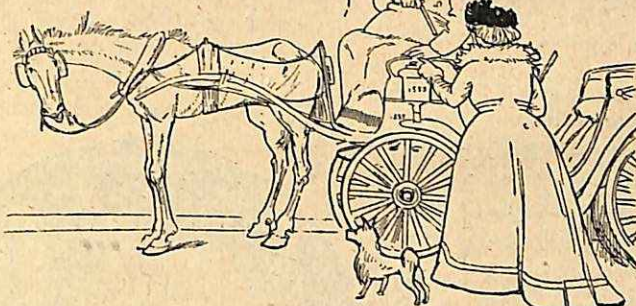
« Ὁ καλὸς σου ἀμαξηλάτης τὸ ὑπόσχεται προθυμῶτα, πέρνει τὰ λεπτά, καὶ . . . ἀρχίζει στὸ ξύλο τᾶλογα. Ἡθεῖς μου διαμαρτύρεται, τὸν βρίζει, θέλει νὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα, ἀλλ' ἡ ἀμαξία εἶνε πλέον μακρὰ . . . Νὰ σοῦ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, Διάπλασίς μου, δὲν τὴν ἐννοῶ ἔτσι τὴν ζωοφιλίαν. Εἰμπο-
ρεῖς νὰ γαπαῖς τὰ ζῷα, ἀλλὰ ὄχι νὰ κάμνης καυγάδες εἰς τοὺς δρόμους μὲ τοὺς ἀμαξάδες ! »

Καὶ ὅμως, ἂν ὅλοι ἔκαμναν ὅπως ἡθεῖς τῆς Πέτρας Σκανδάλου, ἡ τύχη πολλῶν δυστυχῶν καὶ βασανι-
σμένων ζῶων θὰ ἦτο διαφορετικῇ. . .

Τώρα πρέπει νὰ ρίψω ταχὺ βλέμμα εἰς τὰς δύο ὑπολει-
πομένας σειράς τῶν καλογραμμένων ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι

δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἰδιαίτερον, σχετικῶς μὲ τὰς ἀνω-
τέρως, ὥστε νὰ γίνῃ ἐκτενὴς λόγος περὶ αὐτῶν, χωρὶς νὰ ὑποπείσωμεν εἰς ταυτολογίαν. Καὶ γράφω ἄπλως τὰ ὀνόμα-
τα τῶν εὐφυῶν ἐπιστολογράφων : Ἀθὼα Καρδία, Νέος Νάυτης, Αἰγινία Ἀθηναῖα, (ἐπιλέγουσα ἐμμέτρως τὰ ἐξῆς :

Γιὰ φαντάσου μὲ τὲς σάχλες
Νάπερα καὶ τὸ Βραβεῖο
Νὰ με ζέσταινε λιγάκι
Ποῦ ἐφόρησ' ἀπ' τὸ κρύο !)

« Θὰ σοῦ δώσω μιὰ δραχμὴν παραπάνω. » (Σελ. 405, στήλ. σ' .)

λὸς Διάβολος, Καλὸς Ὠρίσιος Ἀπόγος τοῦ Νέστορος, Χαμένη Εὐτυχία, Ἐρημίτις καὶ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν, ξεχωρίζω πάλιν τὸ γράμμα τοῦ Χρυσόψαρου, τὸ ὅποσον λέγει : « Γενικῶς τὰ παιδιὰ εἶνε ζωοφίλα. Ποτὲ μου δὲν εἶδα παιδιὰ, ποῦ νὰ μὴν ἀ-
γαποῦν, νὰ μὴν τρελλαίνονται διὰ τὰ ζῷα. Καὶ ὅπως εἶνε μικρά, ἀγαποῦν περισσότερο τὰ μικρά. Τὸ περασμένο κα-
λοκαίρι, εἰς τὸ χωριὸ, ἔβλεπα τὰ μικρὰ παιδιὰ τοῦ σέμπρου ποῦ δὲν το ἐκουνούσαν σχεδὸν ἀπὸ τὸ κοτέτσι.

« — Ἀγαπᾷς τὰ πουλιά ; ἐρώτησα μίαν ἡμέραν τὸν μι-
κρὸν Γεωρ-
γάκην.

« — Ναί.

« — Καὶ

γιατί ;

« — Γιατὶ

εἶνε μικροῦ-
ταῖα.

« — Καὶ

γιατὶ ἄλλο ;

« — Για-
τι κάνουν

αὐγά.

« — Καὶ

γιατὶ ἄλλο ;

« — Για

τίποτα.

« Νομίζω

ὅτι ὁ Γεωρ-
γάκης ἀγα-
πᾷ τὰ που-
λιά μᾶλλον

διότι εἶνε μι-
κροῦταῖ-

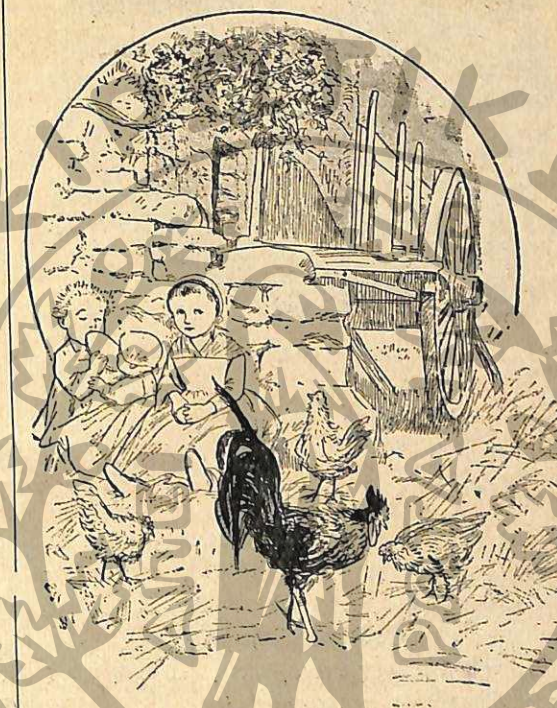
κα, παρὰ

διότι κά-

μουν αὐγά· περισσότερο δηλαδὴ ἀπὸ αἰσθημα παρὰ ἀπὸ συμ-
φέρον. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ζωοφιλία, τὴν ὁποῖαν θαυμάζομεν ὅταν τὴν ἀπαντῶμεν, — πολὺ σπανίως ὅμως,

— εἰς τοὺς μεγάλους. » Τὸ εἶπα καὶ παραπάνω.

Ἡ ἄλλη σειρά περιλαμβάνει τὰς ὥραιας ἀπαντήσεις τῶν

« Δὲν το ἐκουνούσαν σχεδὸν ἀπὸ τὸ κοτέ-
τσι. » (Σελ. 405, στήλ. β' .)

ἐξῆς: Μικρὰς Ἀνθοδέσμης, Μονώσεως, Πρωρέως, Δευκοῦ Ἰακίνθου, Πενθοῦσης Καρδίας, Πάνταχοῦ Παρόντος (εὐχεμένου διὰ τοὺς ζωφίλους νὰ γίνων καί... ἀνθρωπόφιλοι) Νυκτοκόρακος (ὁ ὁποῖος λέγει τόσον εὐμορφα πράγματα, ὥστε πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο συντεμώτερος, διὰ νὰ τον χρησιμοποίησω) Ζιζάνιου τοῦ Σχολείου, Ἀθανασίου Μούγια, Ἀνδρείας Σουλιώτιδος, (ἡ ἑποία

... διὰ τοὺς ζωφίλους λέγει
«Οὐκ ἀνάγκη νὰ φοροῦν
Γιατὶ αὐτοὶ θὰ κάμουν, — τὸ προλέγει, —
Κτήνη καὶ ἄνθρωποι νὰ ἐνωθοῦν!»

Ἀρχικαλαμποριστοῦ (ὁ ὁποῖος γράφει μετέσσερα χρώματα μελάνης... ἐκτὸς μαύρης!) Κρητικῶ Κασάνου καὶ Κόντε Ραπανάκη.

Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σειράν θὰ ξεχωρίσω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου. Ὁ φίλος μας οὗτος φρονεῖ ὅτι ἡ ζωφιλία εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ἀπὸ τὸ αἶσθημα καὶ ἀπὸ τὸ συμφέρον, ὅτι τὰ ζῷα μᾶς ὑπηρετοῦν καλλίτερα διὰ τῆς ἀγάπης παρὰ διὰ τοῦ μίσους. «Μίαν φράσιν, εἰς τὸ Μαρούσι, εἶχα ἕνα γαῖδαρον, (pardon!) ὁ ὁποῖος ἦτο τὸ πλέον πειθήνιον ζῷον τοῦ χωρίου. Καὶ ξεύρεις διατί; Διότι ποτὲ δὲν τον ἔδερνα καὶ πάντοτε τὸν ἔπιανα μετὰ τὸ καλὸ. Ἀπεναντίας ὁ γαῖδαρος τοῦ φίλου μου Κ** ἦταν πολὺ ἀνυπότακτος, ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο καὶ ἀπὸ τὴν

βάνασον μεταχείρισιν. Διότι μίαν ἡμέραν τὸν ἐπῆρα ἐγὼ μετὰ τὸ καλὸ, καὶ ἐγείνετο πειθήνιος καὶ αὐτός, καὶ ἔπαυσε νὰ μοιράζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κλωτσιάς. Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει ὅτι διὰ νὰ ἔχη κανεὶς καλὸν γαῖδαρον πρέπει νὰ μὴν εἶνε... γαῖδαρος;»

Μετὰ τὸ pardon, κ' ἐγὼ νομίζω τὸ ἴδιον.

«Πάντοτε τὸν ἔπιανα μετὰ τὸ καλὸ.»

Ἵπολείπεται ἕνας μικρὸς, μικροῦτοικος σωρός, ἀπὸ τῶν σφαρῶν μόνον ἐπιστολάς. Μαζὶ μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Θεοφάνειας, (ἡ ὁποία ἐδῶ ἦτο τοποθετημένη ἐξ ἀρχῆς) ἀποτελοῦν τὴν ἀνθοδέσμη τῆς Κυριακῆς μας.

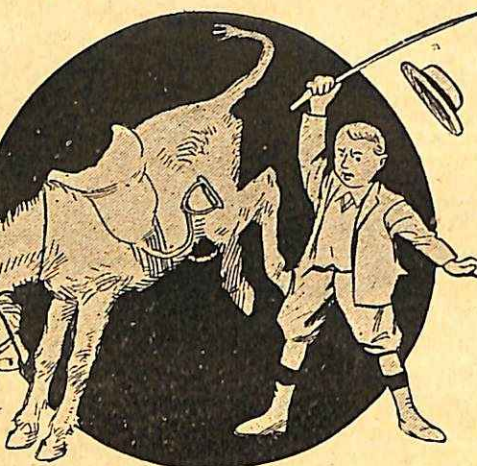
Καὶ ἰδοὺ πρῶτα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ζωήρας Φλογός, ἡ περὶ ζωφίλων περιουσία:

«Περὶ ζωφίλων δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ εἴπω τίποτε, ἐπειδὴ ἐπάνω-κάτω εἰμὶ κ' ἐγὼ ζωφίλος, δηλαδὴ ἀγαπῶ ἕνα ὥρατον γάτον τῆς Ἀγκύρας. Ἡ ἀγάπη μου ὅμως δὲν εἶνε ὑπερβολικὴ. Τὸν περιποιούμαι, ἀλλὰ δὲν τον ἔχω ἰδιαιτέρως καὶ ὅλα νὰ με ὠραῖα τρίχαπτα εἰς τὸ μαξιλάρι, καθὼς ἔκαμνε μία τρελλή (διότι χωρὶς ἄλλο τοιαύτη θὰ ἦτο) Ἀμερικανὶς καὶ εἰς ποῖον ἂν ἀγαπᾷτε; οὔτε εἰς γά-

τον οὔτε εἰς σκύλον, ἀλλ' εἰς τὸ πλέον ἐλεεινὸν καὶ ἀκάθαρτον ζῷον: τὸν χοῖρον! Ἀ, μὴ αὐτὸ καταντᾷ πλέον βλακεία!!»

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἰππεῖος Ἰππείως:

«Τὸ νὰ ἔχη τις ἕνα σκύλακι, τὸ ὁποῖον νὰ γαπᾷ, ἢ μὴ γατοῦλα παιγνιδία, τὴν ἑποῖαν νὰ βλέπῃ νὰ κάμνῃ τοῦμπες ἢ νὰ κυνηγᾷ κανένα κουβαράκι, καὶ νὰ τῆς ἀπονέμῃ δλίγην φιλίαν, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλὰ νὰ πέρνῃ ὅμως ἡ γνωστὴ Ἑταιρεία τῶν Ζωφίλων εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕνα λαίμαργον γάτον, ὁ ὁποῖος, γὰρ νὰ πηδῇ νὰ ράβῃ ψάρια, ἔδγαλε τὸ πῆδι του, καὶ νὰ τον βάλῃ στὸ κρεβάτάκι, καὶ ἡ νοσοκόμος νὰ κάθεται μετὰ τὸ ρωλόγι στὸ χέρι γὰρ νὰ τον ἀλλάξῃ τὸ κατάπλασμα ἢ νὰ τον δίδῃ μετὰ τὸ κουταλάκι τὸ ἱατρικόν, εἶνε μοῦ φαίνεται τόσον γελοῖον ὥστε, δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια.

«Διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ Ἀνανία θεωρῶ ἀρκετὸν τὸ ἐξῆς: Ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα πρὸ τοῦ φαγητοῦ νὰ σου λέγῃ: «Ἡμαρτον, Διάπλασις, διὰ τὸ καλὸν ποῦ ἔκαμα εἰς τοὺς μικροὺς σου φίλους», ὅπως ὁ Πέρσης μονάρχης ἔβαλε τὸν ὑπὲρ τὴν του νὰ του λέγῃ: «Δέσποτα, μέμνησο τῶν Ἀθηναίων.» (Θὰ το λάβω ὑπ' ἑσέφει καὶ θὰ τὸ ἐνθυμούμαι πάντοτε.)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου, ἡ ποία ἔχει καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συντομίας:

«Α' — Οἱ ζωφίλοι, ὡς ὄντα λογικά, ἀγαποῦν τὰ ζῷα διὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς εὐεργεσίας των. Καὶ ἰδοὺ παραδείγμα: ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν γατίσαν μου Λιλίαν διότι δὲν ἀφίνει ἔχνος ποντικῶν.

«Β' — Τὸν Ἀνανίαν... νὰ τον καταρασθῇ νὰ μὴ φουτρώσῃ τὸ μουστάκι του εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ νὰ εἶνε πάντοτε παιδί.»

Καὶ τελευταία ἡ ἀπάντησις τῆς Τουλίας Ρέπου ἡ ὁποία εἶνε ἡ ὠραιότερα ἐξ ὅλων.

«Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

«Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν Ἑνδεκάτην Κυριακὴν, ἀναγινώσκουσα ἕνα τόμον σου παλαιόν, εἶδα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀνανία καρηκομώοντος. Τότε δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ διατί μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ παροιμία «Πολλὰ μαλλιά, λίγα μυαλά»· ἕνα δὲ ψαλλίδι εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ γραφείου μου μοι ἐνέπνευσεν ἀμέσως μίαν τιμωρίαν διὰ τὸν ψυχογιὸν σου: Ἀμα κοποῦν τὰ μαλλιά, ἐσκέφθην, θάναπτοχοῦν τὰ μυαλά, ἄρα θὰ παύσῃ τὰς ἀνοησίας, ὡς ἐκείνην τῆς 11ης Κυριακῆς.

«Μ' ἐρωτᾷς ἐπίσης τί φρονῶ διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὰ ζῷα. Ἀλλὰ πλησιάζει τὸ μεσημέρι καὶ φοβοῦμαι μήπως ἡ ἀπάντησίς μου δὲν εἶνε ἀμερόληπτος, διότι ἔχομεν ἀρνάκι ψητὸ.

Σὲ φιλῶ

«ΙΟΥΛΙΑ ΡΕΠΟΥ.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰουλία Ρέπου [10Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὑπερήφανος Ἰππεὺς [8Ε]. — Παρήγορος Ἀγγέλος [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζωηρὰ Φλόξ [6Ε]. — Θαλασσοπούλα [6Ε]. — Χρυσόψαρο [6Ε].

Α'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) Τυδεύς, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Πέτρα Σκανδάλου, Ἀναμμένο Σπίρτο, Ἐκάτη.

Β'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) Σεμνὴ Κόρη, Κελαϊδίστρα, Ἀρχιστράτηγος Δέβετ.

Γ'. ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [1Ε] εἰς ἕκαστον:) Αἰγινάια Ἀθηνᾶ, Ἰτέα, Σιωπηλὴ Νύξ, Γλυκεῖα Καρδία, Ζουλέικα, Ἀγριοδιόλεττα, Ἀγίς Ρέπος, Λαίμαργο Ποντίκι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ὅταν δύο ἀδελφία, — ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἢ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, — δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην, ποῖος πρέπει νὰ ὑποχωρῇ, ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος;»

Αἱ ἀπαντήσεις, — σύντομοι, σύντομοι, σύντομοι! — πρέπει νὰ σταλοῦν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Καὶ ποῖος ἤξεύρει μάλιστα, μήπως ἐξ αἰτίας τῆς παραφροσύνης τοῦ ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν ἀνεκφυλῇ βασιλεὺς τῶν Βάγδων;... Μήπως καὶ οἱ Ἰνδοὶ τοῦ Φάρ Οὐέστ, καὶ οἱ ἄγριοι τῆς Ὠκεανίας δὲν τιμῶν τὴν τρέλλαν περὶ τοῦ τρελλοῦ δὲν θεωρεῖται παρ' αὐτοῖς ὡς ὄν ἱερόν, ὡς θεματοφύλαξ οὕτως ἐπεὶ τῆς θεῆς χάριτος;... Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ὁ δυστυχὴς δόκτωρ ἦτο ἐστερημένος παντελῶς τοῦ λογικοῦ. Καὶ ἰδοὺ διατί δὲν ἐξενίσθη διόλου ἐκ τῆς παρουσίας τῶν τεσσάρων ξένων εἰς τὴν χωρίαν, καὶ ἰδοὺ διατί δὲν εἶχεν ἀναγνώριση τοὺς δύο ἐξ αὐτῶν ὡς ἀνθρώπους τοῦ εἶδους του, τόσον διαφορετικοῦ ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν Βάγδων!

— «Ὁ μόνον πρᾶγμα ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Κάμης. Βεβαίως δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ βασισθῶμεν εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ διὰ νὰνακτῇσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας... — Βεβαίως ὄχι!... εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— «Κ' ἐκεῖνα τὰ ζῷα δὲν θὰ μᾶς ἀφίσουν ποτὲ νὰ φύγωμεν... προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Λοιπόν, ἂν οὐ μᾶς παρουσιάζεται εὐκαιρία νὰ φύγωμεν, ἂς φύγωμεν... — Καὶ ἀμέσως, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἀς ἐπωφεληθῶμεν τῆς νυκτός...

— Καὶ τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο ἀπὸψε ὅλοι οἱ ἀνθρωποπίθηκοι! συνεπλήρωσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Ἐλᾶτε, εἶπεν ὁ Κάμης, διευθυνόμενος πρὸς τὸ πρῶτον δωμάτιον. Ἀς προσπαθῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν σκάλαν τοῦ χωρίου καὶ ἂς χωθῶμεν μέσα εἰς τὸ δάσος... — Σύμφωνα, ἀπήντησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἀλλὰ... ὁ ἱατρός;

— Τί;... ἠρώτησεν ὁ Κάμης.

— Δὲν πρέπει νὰ τον ἀφίσωμεν εἰς χεῖρας τῶν Βάγδων, ἔστω καὶ ὡς βασιλέα. Τὸ καθήκον μας εἶνε νὰ τον ἐλευθερώσωμεν... — Naί, βέβαια, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἔχει πλέον τὰ λογικά του... ἴσως ἐναντιωθῇ... Καὶ ἂν ἀρνηθῇ νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ;

— Ἀς δοκιμάσωμεν ὅπως δὴποτε, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πλησιάζων τὸν Γιοχάουζεν. Ὁ παχὺς αὐτὸς ἄνθρωπος, — τὸ φαντάζεσθε, — δὲν ἦτο πολὺ εὐκόλως νὰ μετακινήθῃ, καὶ ἂν δὲν συγκατετίθετο, πῶς θὰ ἤμπορουν νὰ τον σύρουν ἔξω τῆς καλύβης;... Ὁ Κάμης καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐνωθέντες μετὰ τὸν Μάξ Οὐμπέρ, ἤρπασαν τὸν ἱατρὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα.

Οὗτος, διατηρῶν ἀκόμη τὴν δύναμίν του, τοὺς ἀπώθησε καὶ ἐξηπλώθη φαρδύς-πλατὺς ἐπὶ τοῦ διδανίου, τινάζων πόδας καὶ χεῖρας, ὡς ὀστρακοδερμόν, τὸ ὁποῖον ἀνέτριψε τις ἐπὶ τῆς ράχους

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ζυγίζει μόνος του ὅσον δὲν ζυγίζομεν καὶ οἱ τρεῖς!

— Δόκτωρ Γιοχάουζεν;... ἀνέκραξε τελευταῖαν φωνὴν ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Μεγέλο-Τάλα-Τάλα, ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἔβησε τὴν μύτην του μετὰ τὸν πιθηκικώτερον τρόπον... — Ὁρισμένως, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, δὲν εἰμὶ ποῦ νὰ κάμωμεν τίποτε μετὰ αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινον κτήνος. «Ὁ γινε πύθηκος... ἂς μείνῃ πύθηκος... καὶ ἂς ἐξακολουθήσῃ νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ πύθηκων!

Δὲν ἔμενεν ἄλλο, παρὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Δυστυχῶς, μορφαῖον ὄλονεν, ὁ Μεγαλειότατος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, καὶ τόσον δυνατὰ, ὥστε βεβαίως θὰ ἤκούετο ἂν ἐκεῖ πλησίον εὐρίσκοντο Βάγδοι.

Ἐξ ἄλλου, ἂν ἔχανον ἔστω καὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα, θὰ ἐξετίθεντο εἰς τὸν κίνδυνον νὰ χάσουν μίαν τόσο εὐνοϊκὴν περίστασιν... Ὁ Ράτζη καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἴσως θὰ προσέτρεχον... Ἡ θέσις τῶν ξένων, συλλαμβανόμενων ἐπ' αὐτοφῶρ ἐντὸς τῆς βασιλικῆς καλύβης, θὰ ἐπεδάρυνετο, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ποδᾶλουν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ ἀνακτήσεως τῆς ἐλευθερίας των... Ὁ Κάμης λοιπὸν καὶ οἱ σύντροφοί του ἐγκατέλειπον τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν, καὶ ἀνοίξαντες τὴν θύραν, ἐξώρμησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

ΛΥΣΙΣ ΑΠΟΤΟΜΟΣ

Ἡ Τύχη ἐφαίνετο πρὸς τοὺς φυγάδας εὐνοϊκή. Ὁλος ἐκεῖνος ὁ θύρρυος, ὁ ὁποῖος ἀντήχησεν ἐκ τῆς καλύβης, δὲν εἶχε προσελκύσει κανένα. Ἐρημος ἡ πλατεῖα, ἔρημοι οἱ δρόμοι, οἱ ὁποῖοι ἐξέβαλλον εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ἡ δυσκολία ἦτο νὰ εὕρουν τὸν δρόμον διὰ τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου δαιδάλου, νὰ περιπατήσουν ἀ προσκόπτως μεταξὺ τῶν κλάδων, νὰ φθάσουν διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Νγκάλα.

Ἐξάφνα ἕνας Βάγδδος παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του.

Ἦτο ὁ Λὸ-Μαῖ, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του. Ὁ μικρὸς, ὁ ὁποῖος κρυφὰ τοὺς εἶχεν ἀκολούθησεν μεταβαίνοντας εἰς τὴν καλύβην τοῦ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησεν περὶ τού-

Τοῦτο ἦτο μέγα εὐτύχημα, διότι κα- νεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον τῆς κλίμακας.

Ἀλλ' ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσίς των! Ἡ εἰσοδος ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ Ράτζη καὶ δεκάδος πολεμιστῶν.

Ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδιώσουν τὴν δίο- δον, τέσσαρες αὐτοί, μ' ἐλπίδα ἐπιτυ- χίας ; . .

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἐνόμισεν ὅτι ἤλθεν ἡ κατάλληλος στιγμή, διὰ νὰ χρησι- μοποιήσῃ τὴν καραμβίναν του.

Ὁ Ράτζη καὶ δύο ἄλλοι εἶχον ἐπι- πέσει ἐναντίον του. . .

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ὀπισθοχώρησε μερι- κὰ βήματα καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ὀμίλου.

Ὁ Ράτζη, πληγωθεὶς εἰς τὸ στῆθος, ἔπεσε νεκρός.

Βεβαίως, οἱ Βάγδδοι

δὲν ἐγνώριζαν οὔτε τὴν χρῆ- σιν τῶν πυρο- βόλων οὔτε τὸ ἀποτελεσμα- τικόν.

Ὁ κρότος καὶ ἡ πτώσις τοῦ Ράτζη τοῖς ἐπροξένησε τρό- μον ἀπερίγρα- πτον. Κεραυ- νός, πίπτων κατὰ τὴν ὥραν τῆς τελετῆς ἐπὶ τῆς πλα- τεῖας, δὲν θὰ τοὺς ἐτρόμαζε περισσότερον. Καὶ οἱ πολε- μισταὶ διε- σκουρπίσθησαν ἀμέσως, ἄλλοι φεύγοντες πρὸς τὸ χωρίον, ἄλ- λοι κατερχό- μενοι τὴν κλί- μακα μὲ ταχύ- τητα τετρα- χεῖρων.

Ὁ δρόμος ἐλευθερώθηκε εἰς μίαν στιγμήν.

— Κάτω! . . ἀνέκραξε τότε ὁ Κάμης.

Ἦρκει νὰ- κολουθήσουν τὸν Λὸ-Μαῖ καὶ τὸν μικρόν,

οἱ ὁποῖοι εἶχον προπορευθῇ. Ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ Λάγκας καὶ ὁ Κάμης ἀρέθησαν οὕτως εἰπεῖν νὰ ὀλι- σθήσουν, χωρὶς νὰ παντήσουν πρόσκομ- μιν. Καὶ ἀφοῦ εὐρέθησαν κάτωθεν τοῦ ἐναερίου χωρίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν

ὄχθην τοῦ ρίου, ἐφθασαν ἐκεῖ εἰς ὀλίγα λεπτά, ἔλυσαν ἐν ἀκάτιον κ' ἐπεδιό- σθησαν μετὰ τοῦ Λὸ-Μαῖ καὶ τοῦ τέ- κνου του.

Ἀλλὰ τότε δάδες ἔλαμψαν πανταχό-θεν, καὶ πανταχόθεν προσέτρεξαν Βάγδ-δοι πολυάριθμοι, ἐκ τῶν περιπλανω- μένων εἰς τὰ περὶ χώρα τοῦ Νγκάλα. Κραυγαὶ ὀργῆς, ἀπειλαί, χειρονομίαι καὶ βροχή βελῶν . . .

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ· εἶνε ἀνάγκη !

Ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ αὐτοὶ ἐστή- ριξαν εἰς τὸν ὄμον τὰς καραμβίνων, ἐν ᾧ ὁ Κάμης ἐκράτει τὰ φυσίγγια, διὰ νὰ τὰς γιμίζῃ.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Δύο Βάγδδοι ἐπληρώθησαν, καὶ τὸ ὀρούμενον πληθος ὀπισθοχώρησε.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ ἀκάτιον, τὸ ὁποῖον ὁ Κάμης εἶχεν ἀπομικρύνῃ ἐκ τῆς ὄχθης, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐξηφανίσθη ταχέως, ὀπισθεν συστάδος μεγάλων δένδρων.

Δὲν πρόκειται νὰ διηγηθῶμεν, — λε- πτομερῶς τοῦλάχιστον, — τὰ κατὰ τὸν πλοῦν τοῦτον πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ Μεγάλου Δάσους. Ἄν ὑπῆρχον καὶ ἄλ- λα ἐναερία χωρία, τοῦτο οἱ δύο φίλοι δὲν θὰ το ἐμάνθωναν τῶρα. Ἐπειδὴ δὲν ἐστεροῦντο πολεμοτροπῶν, ἡ τροφή των θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένη διὰ τῶν προΐόν- των τῆς θήρας, τὰ δε διάφορα εἶδη τῶν ἀντιλοπῶν ἦσαν ἀφθονα εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας τὰς πλησίον τοῦ Οὐμπάγκη.

Τὴν ἐπαύριον, τὸ βράδυ, ὁ Κάμης ἐ- δεῖσε τὸ ἀκάτιον εἰς ἓν δένδρον τῆς ὄχ- θης πρὸς διανυκτέρευσιν.

Κατὰ τὸν διάπλουν, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἐξεδήλωσαν παντοιοτρό- πως τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Λὸ-Μαῖ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἵσθάνοντο ἤδη συμπάθειαν ἐντελῶς ἀνθρωπινήν.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Λάγκας καὶ τοῦ μικροῦ ὑπῆρχεν ἀληθῆς ἀδελφική φιλία. Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ αἰσθάνεται ὁ νεαρὸς ἰθα- γενῆς τὰς ἀνθρωπολογικὰς διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι τὸν ἔτασσαν ὑπεράνω τοῦ μικροῦ ἐκείνου πλάσματος ;

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἤλπιζαν νὰ καταπείσουν τὸν Λὸ-Μαῖ νὰ τοὺς συνοδεύσῃ μέχρι τῆς Λιμπρεβίλ- λης. Ἡ ἐπιστροφή θ' ἦτο εὐλογος διὰ τοῦ ρίου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἦτο παραποτάμιον τοῦ Οὐμπάγκη. Ἦρκει μόνον, — καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ σπουδαῖον, — νὰ μὴ ἐφράσseto ὁ ροῦς του ἀπὸ στενὰ καὶ ἀπὸ καταρράκτας.

Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῆς 16ης Ἀπριλίου, ὅταν τὸ ἀκάτιον ἐσταμάτησε, μετὰ εἰκο- σιτετράρων πλοῦν. Ὁ Κάμης ὑπελόγι- ζεν εἰς ὀγδοήκοντα ἕως ἑκατὸν τὰ ἀπὸ τῆς χθὲς διανυθέντα χιλιόμετρα.

Ἀπεφασίσθη νὰ διέλθουν τὴν νύκτα

εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Μετὰ τὰς ἀναγ- καίας προετοιμασίας καὶ μετὰ τὸ δι- πνον, τοῦ Λὸ-Μαῖ ἀγρυπνοῦντος, οἱ ἄλ- λοι παρεδόθησαν εἰς ὕπνον, ὁ ὁποῖος δὲν διεταράχθη κατ' οὐδέν τρόπον.

Ὅταν ἐξύπνησαν, ὁ Κάμης ἠτοίμασε τὰ τοῦ ἀπτόλου, καὶ τὸ ἀκάτιον ἐπρί- κειτο νὰ εἰσέλθῃ πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην, ὁ Λὸ-Μαῖ, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸ τέκνον του, ἀνέμενε πρὸς τὴν ὄχθην.

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ τὴν ἐπλησίασαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, — πάντοτε, ἐννοεῖ- ται, διὰ νευμάτων.

Ὁ Λὸ-Μαῖ, κινῶν τὴν κεφαλὴν, ἔδει- ξε διὰ τῆς μῖας μὲν χειρὸς τὸ ρίον, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸ δάσος.

Οἱ δύο φίλοι ἐπέμειναν. Ἦθελαν νὰ παραλάβουν μαζί των τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδίον εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην.

Συγχρόνως ὁ Λάγκας ἐθώπευε τὸν Λὸ-Μαῖ, τὸν ἐφιλοῦσε, τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του . . . προσεπάθει νὰ τον σύρῃ πρὸς τὸ ἀκάτιον.

Ὁ Λὸ-Μαῖ δὲν ἐπρόφερε παρὰ μὲν λέξιν :

— Νγκόρα !

Ναί . . . ἡ μητέρα του εἶχε μείνῃ εἰς τὸ χωρίον, καὶ πλησίον της ἦθελαν νὰ ἐπιστρέψουν ὁ πατέρας του καὶ αὐτός . . . Ἦτο ἡ οἰκογένεια, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρίσῃ ! . .

Οἱ τελευταῖοι ἀποχαιρετισμοὶ ἔγιναν, ἅφ' οὗ ἐδόθησαν εἰς τὸν Λὸ-Μαῖ καὶ εἰς τὸν μικρόν τροφίμα ἀρκετὰ διὰ τὸ ταξεί- διον τῆς ἐπιστροφῆς μέχρι τοῦ Νγκάλα.

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ δὲν ἔκρυψαν τὴν συγκίνησιν των ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεβλεπον ποτὲ πλέων τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἀφωσιω- μένα πλάσματα, μολονότι τόσοι κατω- τέρας φύσεως.

Ὁ Λάγκας ἐξ ἄλλου δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ κλαύσῃ, ἀφθονα δὲ τὰ δάκρυα κα- τέβρεξαν ἐπίσης τὰς παρεῖας τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδίου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, πα- ραδέχεσθαι τώρα ὅτι τὰ ὄντα αὐτὰ ἀνῆ- κουν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ;

— Ναί, Τζὼν, διότι ἔχουν, ὅπως ὁ ἄνθρωπος, τὸν γέλωτα καὶ τὰ δάκρυα.

Τὸ ἀκάτιον εἰσῆλθεν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ ἀπὸ τὴν καμπὴν τῆς ὄχθης, ὁ Κά- μης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐστεῖλαν τε- λευταῖον ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγαθὰ πλάσματα.

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι, 20 καὶ 21 Ἀ- πριλίου, κατηναλώθησαν διὰ τὸν κατά- πλουν τοῦ ποταμίου μέχρι τῆς συμβολῆς πλου μετὰ τοῦ Οὐμπάγκη. Ἐπειδὴ τὸ ρεῦ- μα ἦτο ταχύτατον, τὸ διανυθὲν διάστημα ἀπὸ τοῦ Νγκάλα δὲν πρέπει νὰ ἦτο μι- κρότερον τῶν τριακοσίων χιλιόμετρων.

Ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εὐρί-

σκοντο ἤδη πρὸς τὰ στενὰ τοῦ Ζόγγου, σχεδὸν εἰς τὴν γωνίαν, τὴν ὁποίαν σχη- ματίζει ὁ ποταμός, κλίνων πρὸς νότον. Ἐπειδὴ εἰς τὰ στενὰ ταῦτα τὸ ρεῦμα ἦτο ὀρμητικώτατον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ το διέλθουν μὲ τὸ ἀκάτιον, καὶ διὰ

νὰ ἐξακολου- θήσουν τὸν πλοῦν, ἔπρε- πε νὰ κάμουν ἀπέναντι καὶ ρυμούλκην. Τὸ δρομολό- γιον τοῖς ἐ- πέτρεπε νὰ- κολουθήσουν πεζῇ τὴν ἀρι- στεράν ὄχθην τοῦ Οὐμπάγ- κη, εἰς τὸ μέ- ρος τὸ μετα- ξὺ τοῦ ἀνεξαρ- τήτου Κόγ- γου καὶ τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου Ἀλ- λ' ἀπὸ τὴν ἐ- πίπνον αὐ- τὴν πεζοπο- ρίαν, τὸ ἀκά- τιον ἦτο ἀ- πείρως προ- τιμώτερον .

Ὅχι μόνον θὰ ἐκοπίαζαν ὀλιγώτερον, ἀλλὰ θὰ ἐ- κέρδιζαν καὶ καιρὸν. Εὐτυχῶς ὁ Κάμης ἠμπό- ρεσε νὰ πεισφύ- γῃ τὴν ρυ- μούλκην. Πέραν τῶν στενῶν τοῦ Ζόγγου, ὁ Οὐμπάγκης εἶνε πλωτὸς μέχρι τῆς συμβολῆς του μετὰ τοῦ Κόγ- γου. Καὶ τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα δὲν εἶνε σπάνια εἰς τὴν ζώνην ταύτην, ὅπου ὑπάρχουν καὶ χωρία καὶ κωμοπόλεις. Τὰ 500 χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχώ- ριζαν ἀπὸ τὸ τέρμα, ὁ Κάμης καὶ οἱ φίλοι του τὰ διήνυσαν δι' ἑνὸς τῶν ἐμπορικῶν τούτων πλοίων, ἡ μᾶλλον ἐπιοικαρίων. Οὕτω τὴν 26 Ἀπριλίου ἐστα- μάτησαν εἰς μίαν κωμόπολιν τῆς ἀρι- στερᾶς ὄχθης. Ἀμέσως ἐκεῖ διωργανώθη ἓν κερβάνιον, τῇ φροντίδι τοῦ ὁδηγοῦ, τὸ ὁποῖον, βαδίσαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς δυσμὰς, ἐπέρασε τὰς ἀπεράντους ἐκεῖνας κογι- κὰς πεδιάδας εἰς διάστημα εἰκοσιτε- σάρων ἡμερῶν.

Τὴν 20 Μαΐου, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγκας

ἐφθασαν εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, ὅπου οἱ φίλοι των, ἀνῆσυχαι διὰ τὴν παρατε- ταμένην ἐκείνην ἀπουσίαν, τοὺς ἐδέ- χθησαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Οὕτε ὁ Κάμης, οὕτε ὁ μικρὸς ἰθαγε- νῆς θὰ ἐχωρίζοντο τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ

« Ἐστεῖλαν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν. » (Σελ. 409, στήλ. α'.)

Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μᾶξ Οὐμπέρ. Ὁ δὲ δόκτωρ Γιοχάουζεν ; . . Καὶ τὸ ἐναερίον χωρίον ; . .

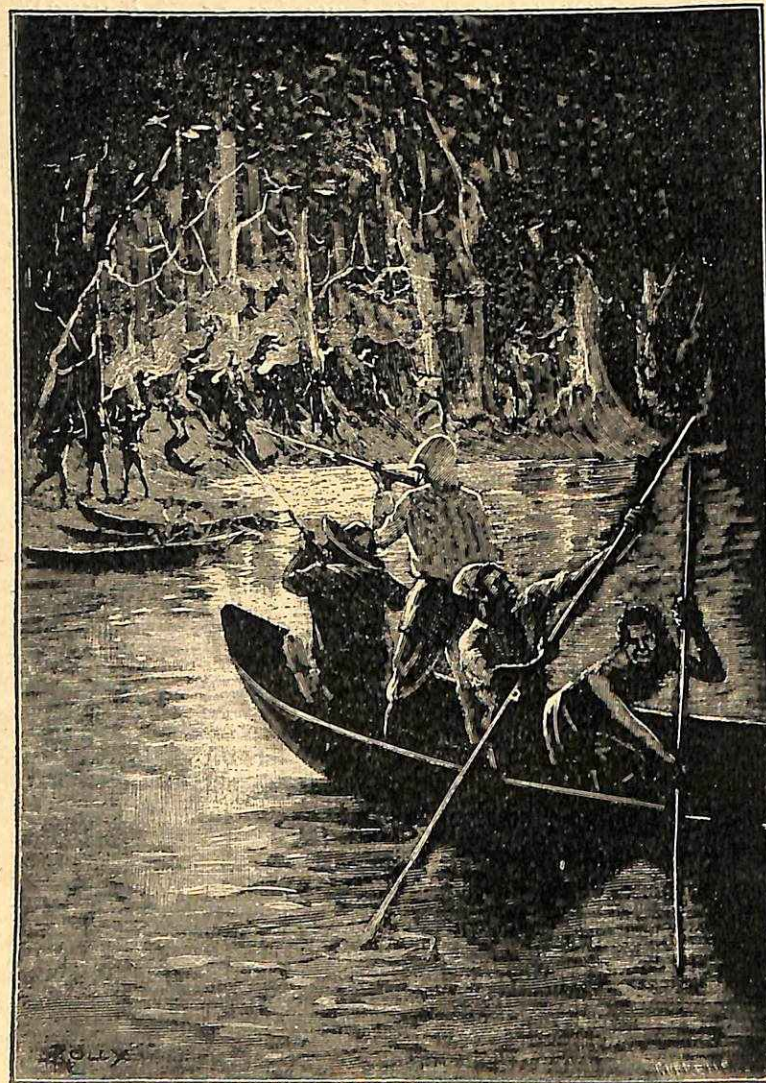
Ἀργὰ ἡ γρήγορα, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ διοργανώθῃ κάποια ἀποστολή, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Νγκάλα καὶ νὰ σπου- δάτῃ καλλίτερον τοὺς Βάγδδους.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γερμανόν, οὗτος ἦ- το τρελλός. Ἀλλ' ἂν ποτε ἀνέκτα τὸ λογικόν του τίς οἶδε μήπως, χάρις εἰς αὐτόν, ὁ λαὸς ἐκεῖνος τῶν πρωτογενῶν δὲν θὰ ἐτάσseto μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὴν προ- στασίαν τῆς Γερμανικῆς Αυτοκρατορίας; Ἐν τούτοις, εἶνε πιθανὸν ὅτι ἡ Ἀγ- γλία . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΣΟΥΣ»

« Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. » (Σελ. 408, στήλ γ'.)

του τὸν πατέρα του. Οὗτος, φοβηθεὶς κίν- δυνον διὰ τὸν Κάμην καὶ τοὺς συντρό- φους του, ἔσπευσε νὰ τοὺς ἀνταμώσῃ. Ἐννοήσας τότε ὅτι ἐζήτουν νὰ δραπετεύ- σουν, προσεφέρθη νὰ τοὺς χρησιμίσῃ ὡς ὁδηγός.

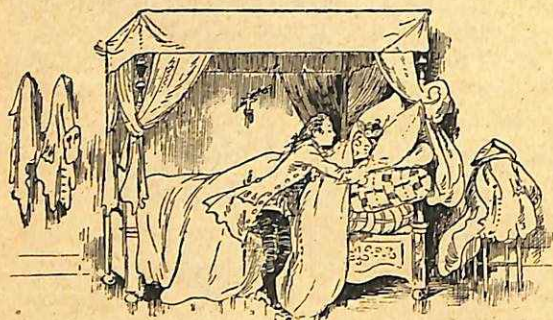
οἱ ὁποῖοι εἶχον προπορευθῇ. Ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ Λάγκας καὶ ὁ Κάμης ἀρέθησαν οὕτως εἰπεῖν νὰ ὀλι- σθήσουν, χωρὶς νὰ παντήσουν πρόσκομ- μιν. Καὶ ἀφοῦ εὐρέθησαν κάτωθεν τοῦ ἐναερίου χωρίου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Τέλος. Ἰδε σελ. 394.)

Ἄλλὰ τὸ μεῖδιμα τοῦ Βαλεντίνου εἶνε ἀκόμη ὀλίγον μελαγχολικόν· ἀπέναντι τῆς εὐτυχίας, τῆς ἐρχομένης ἀποτόμης, ἡ ψυχὴ, ἡ βασανισμένη, δειλιᾷ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ πιστεύσῃ...

Ἐλα λοιπόν, μικρὲ μου Κερκόζ! Θάρρος! Εἰμπορεῖς νὰ πιστεύσῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου... Ναί, ἐκεῖνος ποῦ σὲ κυττάζει μὲ τρυφερότητα, εἶνε ὁ πατέρας σου· νὰ καὶ οἱ πυργίσκοι τοῦ Κερκόζ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιστρέφουν αἱ περι-

«Εἰς τὸ ἄβρον κρεβάτι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.» (Σελ. 410, στήλ. α'.)

στεραὶ, ὅπως τὸ ἔκαναν πάντοτε κάθε βράδυ...

Ἄφου ἐτελείωσε τὸ συμπόσιον, καὶ ἀφοῦ ἐφωταγωγῆθῃ τὸ πάρκον μὲ μυρία φαναράκια, κρεμασμένα εἰς τὰ δένδρα, ὁ Βαλεντίνος εὐρέθη μὲ ἀρκετὴν δύναμιν καὶ μὲ ἀρκετὴν φαιδρότητα, ὥστε νὰ νοιώσῃ τὸν χορόν.

Ἐπῆρε λοιπόν τὸ χέρι τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Ὑδόννης Κοντοῦ, καὶ μὲ τὴν παλαιάν του κομπότση, τὴν ἀπαράμιλλον, ἐχόρευσε τὸν πρῶτον γῦρον. Ἀλλὰ ἓνα μόνον γῦρον! Ἐπειτα ὁ Ἰωάννης Κερκόζ ἐπενέβη, ἐπιμένων δὲ ὀδηγήσῃ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸ κρεβάτι.

Καὶ εἰς τὰ κατάλευκα σινδόνια, τὰ ὁποῖα εὐωδιάζουν ἀπὸ Ἰριδα, εἰς τὸ ἄβρον κρεβάτι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, μὲ τὰ χάδια τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, ὁ Βαλεντίνος λησμονεῖ τὸ ἄχυρον, τὴν κοπρίαν, τὰς σκληρὰς σανίδας καὶ τὰ ἀκόμη σκληρότερα χαλίκια, τὰ ὁποῖα τόσον καιρὸν τῷ ἐχρησίμευσαν ἀντὶ κλίσης... Καὶ τὰ λησμονεῖ τόσον, ὥστε βυθίζεται ἀμέσως εἰς ὕπνον βαθύν, καὶ κοιμάται «σὺν πεθαμένοις» ὅλην τὴν νύκτα καὶ ὅλην τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, καὶ δὲν ἐξυπνᾷ παρὰ μὲ τὸν κώδωνα τοῦ Ἑσπερινοῦ...

★

Ποῖος θὰνεγνώριζε τὸν Βαλεντίνον μετὰ ὅκτω ἡμέρας; Κομψός, εὐλύγι-στος, γελαστός, ὠραῖος, εἶχε γίνῃ καὶ πάλιν ὁ ἄλλοτε νεαρὸς ἱππότης, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις κατέκτα ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἡ φαιδρότης εἶχε θαυματουργήσῃ εἰς τὴν

Βενετιάν. Καὶ ὅμως ὄχι!.. Ἀμα τὸ ἐκύτταξες προσεκτικώτερα, ἔδλεπες ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Βαλεντίνος. Ὑπάρχει διαφορὰ, καὶ μάλιστα μεγάλη. Καμμία εἰρωνεία εἰς τὸ βλέμμα τώρα, καμμία πονηρία εἰς τὸ μεῖδιμα, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα δὲν ἐξέρχεται ποτὲ λόγος πειρακτικὸς ἢ ἀλαζών... Ἡ δοκιμασία ὑπῆρξε σκληρὰ ἀλλ' ἀποτελεσματικὴ: Ὁ Βαλεντίνος ἐγίνεν ἄνθρωπος!

Καθημέραν, ἐν ᾧ διατρέχει τὴν χώραν καὶ κυνηγᾷ λαγούς, ὁ βαρῶνος Κερκόζ ἔχει τὸ ὕψος σκεπτικὸν καὶ συλλογίζεται τὸ μέλλον του... Ἡ περιουσία τοῦ κόμητος, ἐλαττωθεῖσα κατὰ δια-

κόσιας χιλιάδας τάλληρα, τὰς ὁποίας αὐτός, ὁ Βαλεντίνος, κατεσπατάλησεν ἀφρόνως, ἔγινε πλέον ἢ μετρία, καὶ ἡ οἰκογένεια Κερκόζ δὲν εἰμπορεῖ νὰ μένῃ οὕτω... Ἦτο δίκαιον, ἦτο ἀνεκτόν, μετὰ τόσας καταστρεπτικὰς τρέλλας, ὁ ἄσωτος υἱὸς νὰ ζῇ ἀκόμη εἰς βῆρος τῶν συγγενῶν του; Ὁχι, ὄχι, πρέπει νὰ φύγῃ. Ἀλλως τε, μὲ τὴν ὑγείαν καὶ μὲ τὴν δύναμιν, εἴχεν ἐπανέλθῃ ἡ κλίσις, καὶ ἰδοὺ ἀντηγεῖ πάλιν ἡ ἀόρατος ἐκείνη

σάλπιγξ, ἡ ὁποία ἄλλοτε, εἰς τὴν πολεμοχαρῇ, εἰς τὴν στρατιωτικὴν ψυχὴν τοῦ Βαλεντίνου, ἐσάλπιξε τὴν ἐφοδον...

Μίαν ἡμέραν, ἀποφασιστικὸς, παρουσίασθῃ ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Πατέρα μου, τῷ λέγει, εἶνε ἔθος νὰ εὐρίσκειται πάντοτε ἓνας Κερκόζ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς Γαλλίας. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπόν νὰ ὑπάγω νὰ ὑπηρετήσω τὸν Βασιλέα, ὅχι πλέον ὡς φαρμακὸν, ἀλλ' ὡς ἀληθὴς στρατιώτης. Τὰ βάσανα, ὅσα διακαίως ὑπέστην, ὥρμησαν τὸ πνεῦμα μου, καὶ ἡξέυρω ὅτι εἶνε ἀνάξιος νὰ διατάσῃ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔμαθε ποτὲ νὰ ὑπακούῃ. Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἡ γελοία φιλοδοξία νὰ ποικησῶ ἀμέσως μεγάλον βαθμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ εἰκοσι χρόνια μου δὲν ἔχουν δικαίωμα...

Ἀλλὰ ζητῶ τὴν θέσιν μου ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνδειχθῶ ἀνδρείος πολεμιστὴς καὶ νὰ κατακτήσω ἐπαξίως τὸν βαθμόν μου.

Ὅποια ὑπῆρξαν αἱ διαθέσεις τοῦ κόμητος πρὸς τοὺς λόγους τούτους, τὸ φαντάζεσθαι εὐκόλως. Ἰδοὺ τέλος πάντων ὁ υἱὸς ὁ καλὸς, ὅπως τόσον πολὺ καὶ τόσον καιρὸν τὸν εἶχε ποθήσῃ! Συγ-

κεκινημένος καὶ συγχρόνως περιχαρὴς, γελῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων του, ὁ λαμπρὸς πατὴρ θλίβει ἐπὶ πολὺ τὸν Βαλεντίνον εἰς τὰς ἀγκάλας του...

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, κάθε νεαρὸς εὐγενὴς ἀνευ περιουσίας, ἐδικαιοῦτο νὰ καταχθῇ εἰς τὸν βασιλικὸν στρατὸν ὡς σ. η. μ. α. ο. ρ. ο. ς. (ἢ, ὅπως θὰ ἐλέγαν σήμερον, ὡς ἀνθυπολοχαγός.) Ἦτο ὁ μικρότερος βαθμὸς, ὁ ὁποῖος ἤρμοζεν εἰς ἓνα εὐπατρίδην, καὶ ὁ βαρῶνος Κερκόζ, μετὰ ἓνα μῆνα, ἦτο σημαιοφόρος εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας.

Καὶ ἦτο τυχερὸς, διότι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν κατάταξίν του, τὸ σύνταγμα ἀνεχώρησε διὰ τὸν πόλεμον.

Ἐμπρὸς οἱ αὐληταί, ἔπειτα ὁ ἀρχι-τυμπανιστής, ἔπειτα οἱ τυμπανισταί, ἔπειτα ὁ Βαλεντίνος ξιφῆρης, καὶ ἀπὸ πίσω οἱ στρατιῶται...

— Ἐν-δυσ!.. Ἐν-δυσ!.. Βῆμα ὁδοπορικόν!.. Ἐμπρὸς, μέρς!..

Καὶ ἡχοῦν αἱ αὐλαὶ, καὶ κροτοῦν τὰ τύμπανα, καὶ προχωρεῖ ὁ Βαλεντίνος ἀρειμάνιος καὶ καμπαρωτός, ὡς νεαρὸς ἀλέκτωρ. Ὡ, μὲ τί θάρρος, μὲ πόσῃ ἐρμῇ θὰ ἔκρινεν ἀμέσως ἐφοδὸν κατὰ τῶν Ἀγγλων!..

Διότι ὁ Βαλεντίνος, ὡς γνήσιος Γάλλος, τὸ νὰ σπᾶσῃ τὰ μοῦτρα τῶν Ἀγγλων τὸ θεωρεῖ ὡς τὸ καλλίτερον καὶ τὸ φρονιμώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, τὸ σύνταγμα τῆς Καμπανίας ἔχει ἄλλον σκοπὸν, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, αὐτὴν τὴν φορὰν, τὰ ἔχει μὲ τοὺς Αὐστριακοὺς. Ἀς εἶνε λοιπόν καὶ Αὐστριακοί! Ὁ Βαλεντίνος δὲν φιλολογεῖ τέτοιες δουλειές. Τὶ Ἀγγλοι, τί Αὐστριακοί, φθάνει νὰ εἶνε ἐχθροί, καὶ ὁ μικρὸς Κερκόζ θὰ το δείξῃ.

Ἡ ἰδέα ὅτι βαίνει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸν ζωηρεύει, τὸν ἐνθουσιάζει, καὶ ἡ πεζοπορία ἐκείνη, ὅσον ἐπίπονος καὶ ἂν εἶνε, τῷ φαίνεται ἀπλοῦς περίπατος. Τὶ διαφορὰ ἀπὸ τὴν ὁδοπορίαν ἐκείνην, ποῦ ἔκαμεν ἐπιστρέφων ἐκ Βενετίας! Τώρα τὰ πάντα εἶνε εὐχάριστα καὶ διασκεδαστικά: περιπατεῖ μὲ τὰ φαιδρὰ ἄσματα

τῶν στρατιωτῶν, γευματίζει ἀφθόγως μετὰ τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν οἱ ὁποῖοι εἰ-

νε ὅλοι εὐ-

θυμοὶ, καὶ αὐριοὶ θὰ γίνουν οἱ σύντροφοί εἰς τὸν κίνδυνον καὶ εἰς τὴν δόξαν. Ἐπειτα πηγαίνει νὰ πολεμήσῃ, — τί ὠραία ζωὴ!

Ἐν ᾧ ὁ Βαλεντίνος ὁδοπορεῖ περιχαρὴς, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἄφισεν εἰς

τὸ Κερκόζ, περιμένουν ἀγωνιωδῶς τοὺς σπανίους ταχυδρόμους, οἱ ὁποῖοι ἐρχονται ἐκ Γερμανίας, καὶ δὲν ζοῦν πλέον παρὰ διὰ νὰ ἀναγινώσκουν τὰς ἐπιστολάς τοῦ νεαροῦ σημαιοφόρου: ἐπιστολάς συντόμους πάντοτε, βιαστικὰς, γραμμένας ἐπάνω εἰς κανὲν τύμπανον ἢ εἰς κανένα σάκκον, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου. Μία τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἔλεγε:

«Διήλθομεν τὰ σύνορα... Εἶμαι εὐτυχὴς ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βασιλέως. Ὁ λοχαγός μου, ὁ μαρκήσιος Πονταγιάκ, φαίνεται εὐχαριστῆ- μένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν μου. Σᾶς ἀγαπῶ πολὺ, ὅλους. Νὰ εἰπῇ τεπροπᾶντων εἰς τὸν Γιαννινὸν ὅτι δὲν τον λησμονῶ, ὅτι εἶνε πάντοτε ὁ φίλος τῆς ψυχῆς μου καὶ νὰ μοῦ τον φιλήσετε πολὺ.»

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας νέα ἐπιστολή: «Ἦνῶθμεν μετὰ τοῦ στρατεύματος, καὶ λέγουν ὅτι ἡ μάχη θὰ δοθῇ αὐριοῦν.»

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ κόμης Κερκόζ, ὅσον πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος ἦτο εἰς τὸν Βασιλέα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ ἓνα δάκρυ, ὁ δὲ Γιαννινὸς ἔτρεξεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ νάψῃ ἓνα κερί καὶ νὰ προσευχηθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἀγίου Ἰῶ.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γιαννινὸς προσήυχετο, ὁ Βαλεντίνος πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε λάβῃ τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός, τὸ δὲ αὐριοῦν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλε- γεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του, εἶχεν ἀνα- τελεῖν πρὸς ἐνὸς ἡμέρας.

Ἐνωρίς, μὲ τὴν πρωϊνὴν ἀκόμη ὀμί- χλην, ὁ βαρῶνος Κερκόζ ἐπεθεώρει τὴν διμοιρίαν του, παρατεταγμένην ἀπέναντι τῆς σημαίας. Μετέβηκεν ἀπὸ τὸν ἓνα στρατιώτην εἰς τὸν ἄλλον, ζυγίζων τὰς πυριτιδοθήκας, δοκιμάζων κάθε πυρεκδό- λον, ὅταν καλπασμὸς ἀντήχησε μακρό- θεν: ἓνας ὑπαπιστὴς κατέφθινεν ἐσπευ- σμένως: — Τί σύνταγμα;

— Καμπανίας.

— Ποῦ εἶνε ὁ συνταγματάρχης;

— Ἐκεῖ-πέρα, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος δεικνύων μίαν σκηνήν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, τὸ σύνταγμα ἐ- ξεκίνηε ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ συνταγμα- τάρχου αὐτοπροσώπως. Ἐφθασεν εἰς ἓνα μέρος, ὅπου ὑπῆρχε κυκλικὸν ὀχύρωμα, ἡ- μαινον παρὰ καμμίαν τριανταριά κοφίνια μὲ χῶμα, καὶ μερικά ἀναχώματα, σχεδὸν κατερριμμένα. Ὁ συνταγματάρχης συνή- θροισεν τοὺς ἀξιωματικούς:

— Κύριοι, τοὺς εἶπεν, ὁ στρατάρχης σᾶς κάμνει τὴν τιμὴν νὰ σας τοποθετήσῃ εἰς τὴν ἄκρην ἀριστερὰν τοῦ στρατεύ- ματος. Ἄν ὁ ἐχθρὸς στραφῇ ἀριστερὰ, ὁ μέρος τοῦτο θὰ εἶνε σπουδαῖον. Ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σας θὰ ἐξαρηθῇ ἡ τύχη ὅλου τοῦ στρατεύματος. Εἰς σᾶς ὁ στρα- τάρχης ἀνέθεσεν ὅλας του τὰς ἐλπίδας.

Εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, κύριοι, κ' ἐνεργήσατε ὡς ἐντιμοὶ στρατιῶται τοῦ Βασι- λέως!

Ἐν ᾧ ὁ συνταγματάρχης ἀπήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ λοχαγός, μαρκή- σιος Πονταγιάκ, ἐπεθεώρει τὸ παράδο- ξον ἐκεῖνο ὀχύρωμα, ὅπου ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ μὲχρι θανάτου.

— Στὸ διάβολο! ἐγγρύλλισεν ὑπὸ τὸν πολὺν τοῦ μύστακα· τί χάλια εἶνε αὐτὰ; Ὁχύρωμα εἶνε αὐτὸ ἡ κόσκινος; — Μπᾶ! ἀπήνησεν ὁ ὑπολοχαγὸς Λαννίλης, δὲν πειράζει! θὰ βουλώσω- με τὰς τρύπας μὲ τὰ στήθη μας.

Ἦτο δὲ ὁ ὑπολοχαγὸς οὗτος νεαρώ- τατος, κομψὸς καλλωπιστὴς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἄκρα ἀνδρεία ἀνεμινύετο συχνὰ μὲ αὐθάδη ἀλαζονείαν. Μολονότι εἶχε διέλ- θῃ τὴν νύκτα εἰς τὸς προφυλακὰς, εἰς ἑδαφος λασπῶδες ἐκ τῆς βροχῆς, ὁ Βα-

συλλογίζεται, ὅχι χωρὶς λύπην: «Κρῖ- μα! δὲν θὰ εἶνε σήμερα!...» Ἀλλ' ἀπο- τώμως: «Φυλαχθῆτε!» διατάσσει ὁ λο- χαγός. Ἐν-ρὶ-πῇ ὀφθαλμοῦ, καθεὶς εὐρί- σκεται εἰς τὴν θέσιν του.

Κυττάζετε ἐκεῖ-πέρα: ἓνα πρᾶγμα μαυρίζει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τοῦ ὀρίζοντος... Μία ἀστραπή, δέκα ἀ- στραπαί, εἴκοσιν ἀστραπαί!.. Καὶ αἱ σφαῖραι πίπτουν βροχηδὸν ἐντὸς τοῦ κυκλικοῦ ὀχυρώματος, κοπανίζονται τοὺς ὑπερασπιστάς του ὡς ἐντὸς ἰγδίου... Οἱ γενναῖοι στρατιῶται ἀμύνονται καλά, πυροβολοῦν πανταχῶθεν. Ἀλλὰ, χωρὶς τηλεδόλα, πῶς νὰ ποδῶσουν τὰ ἴσα; Ὑ- πὸ τὰς βόμβας, τὸ ἀσθενὲς ὀχύρωμα κα- ταρρεῖ εἰς κῆνιν. Ὁ Βαλεντίνος, σκε- πασμένος μὲ χῶμα, τυφλὸς, κωφός, φω- νάζει εἰς τοὺς ἀνδρας του: — Πῦρ!..

Δυστυχία! Ἐπεσεν ὁ λοχαγός, καὶ

«Ὁ Βαλεντίνος ἀρειμάνιος καὶ καμπαρωτός.» (Σελ. 410, στήλ. γ'.)

λεντίνος παρατήρησεν ὅτι ὁ Λαννίλης ἀπέπινεν ἄρωμα βερβένας καὶ ὅτι ὁ φιδόγκος τοῦ ἦτο φρεσκοτάτος.

Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν, ἡ ὀμίχλη ἐσσκεδάσθη. Σχεδὸν ἀμέσως ὑπόκωφος κρότος ἀντήχησε μακρόθεν, πρὸς τὸ κέν-τρον τοῦ στρατεύματος.

— Καλὴ ἀρχή! εἶπεν ἓνας στρατι- ὄτης.

Καὶ οἱ κρότοι τῶν τηλεβόλων διεδέ- χοντο ἀλλήλους συνεχῶς, ὡς βρονταί, καὶ ἀντήχουν κατὰ διαλείμματα αἱ του- φερισμοί, ἔμοιοι μὲ κρότον μετάξης σχι- ζομένης. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα συνδαινῶν εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἦτο «δουλειὰ ἀλλωνῶν»... Ἦσυχάτατοι οἱ γρενα- διέροι τῆς Καμπανίας, εἶχον κατασκευ- ἀσῇ ἐστίας διὰ λῆθαι καὶ ἐμαγεύεσαν πατάτες. Μερικοὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Ὁ Βαλεντίνος, βλέπων ὅτι αἱ ὦραι παρήρχοντο καὶ ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἐγίνετο ὀλονὲν ἀσθενέστερος, ἤρχισε νὰ

πλησίον του πίπτει ὁ μυρόδότης Λαν- νίλης!.. Καὶ μαζὶ τῶν, πόσοι ἄλλοι γενναῖοι στρατιῶται!.. Τὸ μικρὸν στρατεῦμα, σκεπασμένον ἀπὸ σύννεφον καπνοῦ, πυροβολεῖ ἐμπρὸς του, χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτε...

Ἐξαφνα, ἀπὸ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σύν- νεφον, προβάλλουν αἱ λόγχαι τῶν Αὐ- στριακῶν, τὰ μυτερά κρᾶνη τῶν, τὰ πρόσωπά των τὰ μανιῶδη...

— Πῦρ!.. φωνάζει ὁ Βαλεντίνος. Ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς κάμνει τόσον ὀρμη- τικὴν ἐφοδὸν, ὥστε εἰσέρχεται εἰς τὸ ὀχύρωμα, μὲ ἀλαλαγμούς θριάμβου...

Κατὰπληκτοὶ πρὸς τῆς ὀρμῆς ἐκείνης. οἱ Γάλλοι ὀπισθοχωροῦν ὀλίγα βήματα. Τί; θὰ υποχωρήσουν; Ὁχι! Διότι ὁ Βαλεντίνος Κερκόζ, ὁ μόνος ἀξιωμα- τικὸς ποῦ μένει ὀρθίος, ἀρπάζει τὴν ση- μαίαν, καὶ μ' ἐν πῆδημα ὀρμῇ πρὸς τὸ πυκνότερον μέρος τῶν ἐχθρικών τάξεων.

Τοῦτο βλέποντες οἱ γρεναδιέροι τῆς

Καμπανίας, καταλαμβάνονται ὑπὸ μα-
νίας λυσσώδους καὶ ἐφορμῶν μετὰ τὴν λόγ-
χην. — Τὴν σημαίαν! . . σώσατε τὴν
σημαίαν!

Καὶ τρέχουν ὅλοι, καὶ μετὰ κτυπήμα-
τα λογχῶν, καὶ μετὰ κτηπήματα κοπάνων,
ανοίγουν δρόμον μέχρι τοῦ ἀξιωματικοῦ
των, τὸν ὅποιον περικυκλώνουν.

Ἡ ἐρμὴ των εἶνε ἀκατανίκητος. Ὁ
αὐστριακὸς ἀρχηγὸς πίπτει, τρυπηθεὶς ἀ-
πὸ λόγχην. Ὁ στρατὸς του διστάζει πρὸς
στιγμὴν, κάμπτεται, καὶ τέλος υποχωρεῖ.

Μόλις βλέπει τὰς ράξεις τῶν λευ-
κῶν στολῶν, ὁ Βαλεντίνος διατάσσει
ἐφοδὸν καὶ καταδιώκει τοὺς φυγάδας
κατὰ πόδας. Θάρρος! Θάρρος! Ζήτω ὁ
Βασιλεὺς! Ὁ αὐστριακὸς στρατὸς, διε-
σκορπισμένος, ἀποσυνηθεὶς, ἀπο-
γοστευμένος, ὑφώνει λευκὴν σημαίαν
καὶ παραδίδεται ὁλόκληρος. Οἱ Γάλλοι
περικυκλώνουν τοὺς αἰχμαλώτους των
καὶ τοὺς ἀπάγουν.

Ὅταν ὁ Βαλεντίνος συνῆλθε, παρε-
τήρησεν ὅτι τὰ φορέματά του ἦσαν τρυ-
πημένα εἰς ἕξ μέρη, καὶ ὅτι τὸ δέρμα
του ἐπίσης εἶχεν ὑποστῇ ζημίας. Ἀλλ'
αἱ πληγαὶ ἦσαν ἐλαφραί.

Ἡ ἱστορία τῆς σημαίας ἦτο ἤδη
γνωστὴ εἰς ὅλον τὸ γαλλικὸν στρατεύμα.

Ὀλίγωτερον γενναῖον ἀπὸ σᾶς. Ἡ ἀν-
δρεία σας καὶ ἡ ἐτοιμότης σας σᾶς ἀ-
ναδεικνύουν στρατιωτικὸν σπανίαν ἀ-
ξίας. Σᾶς προτιβάω εἰς λοχαγόν, διὰ
τὴν διοικῆτε ἀπὸ τοῦδε τὸ σῶμα τῶν
ἀνδρείων, τὸ ὅποιον τόσον καλὰ ὠδη-
γήσατε εἰς τὴν μάχην. Ἐκτὸς τούτου,
θὰ προτείνω εἰς τὸν Βασιλέα νὰ σας
παρασημοφορήσῃ μετὰ τὸν σταυρὸν τοῦ
Ἁγίου Λουδοβίκου.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ὅχι μόνον τῷ ἀπένε-
με τὸ παράσημον, ἀλλ' ἐκηρύχθη καὶ
πρόθυμος νὰ χορηγήσῃ εἰς τὸν Βαλεντί-
νον ὅποιανδήποτε χάριν ἤθελε τῷ ζητή-
σῃ. Τότε ὁ Βαλεντίνος ἐξήγησεν ἀπὸ
τὸν Βασιλέα νὰ διορίσῃ τὸν πατέρα του
διοικητὴν τῆς Βρετανίας.

Ἡ Βρετανία ἀπήλαυσε τὸ εὐεργέ-
τημα συνετῆς καὶ πατρικῆς διοικήσεως,
ὁ δὲ κόμης Κερκόζ, ἀνακτῆσας ἤδη καὶ
περιουσίαν καὶ δύναμιν, εἶχε τὴν εὐτυχί-
αν, τὴν ἀκόμη μεγαλειότεραν, νὰ τα ἐ-
φείλῃ, ἀμφοτέρω εἰς τὸν υἱὸν του.

Ὁ Βαλεντίνος ἐφρόντισε νὰ σταλοῦν
πέντε χιλιάδες τάλληρα εἰς τὸν ἀδελ-
φὸν Εὐτύχιον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς
Βενετίας, τοὺς ὁποίους περιέθλαπε δω-
ρεὰν τὸ Μοναστήριον. — Ἀρκετὰ χρή-
ματα ἐστάλησαν ἐπίσης καὶ εἰς τὰ

ρεκάλεσε τὴν Ἀστυνομίαν νὰ ἀναζητήσῃ
τὰ ἔγγραφα τοῦ κλέπτου. Ἀλλ' ἤρχοντο
πολὺ ἄργα νὰ τὸν τιμωρήσουν, διότι τὸ
πρᾶγμα εἶχεν ἤδη γίνῃ. Μετὰ τινῶν
μηνῶν μεγαλοπεπεσμένη καὶ πολυέξοδον
βίον, εἰς τὴν Βωκαίρην καθὼς καὶ εἰς
τὴν Ἀδινιδάνα, ὁ κ. Μαρκήσιος Δελὰ
Πονηρίδ ἐξώδευσε καὶ τὴν τελευταίαν
τοῦ πεντάραν... Νέκ σειρὰ λωποδυσιῶν,
αἱ ὁποῖαι δέν εἶχον τὴν ἐπιτυχίαν τῶν
ἄλλων, τὸν ἔρριψαν εἰς τοὺς ὄνυχας τῆς
δικαιοσύνης τοῦ Λαῶν... Οὕτως ὥστε,
ἂν ἐζήτουν σήμερον τὰ ἔγγραφα, θὰ τὰ
εὕρισκον εἰς τὸν κάτεργον. Ναί, εἶχε δι-

• Ἐνα πλῆθος παιδιᾶ. • (Σελ. 412, στήλ. γ'.)

καθὼ καὶ καταδικασθῇ εἰς καταναγκά-
στικα ἔργα εἰς τὸν κάτεργον, ὅπου εὕρι-
σκετο πρὸ ἕξι μηνῶν, ἐσφραγισμένος εἰς
τὸν ὦμον μετὰ τὴν κυανὴν σφραγίδα τοῦ
καταδίκου καὶ κωπηλατῶν ὑπὸ τὴν μά-
στιγα τοῦ δεσμοφύλακος, εἶδαν λοιπὸν
ὅτι εὕρισκετο καλὰ, καὶ τὸν ἄφησαν ...
ἀνενόηχτον.

Τέλος ὁ κόμης Κερκόζ, ἤθελε νὰ ὑ-
ταμεῖσθαι ἐπαξίως τὴν θυμωσμένην ἀρσέ-
ωσιν τοῦ Γιαννιῶ. Τῷ ἐχορηγήθη τὸ
ὠραιότερον κτήμα τοῦ Κερκόζ, μετὰ τὰ
λειψάνια του, μετὰ τὰ χωράφια του, μετὰ τοὺς
δενδρῶνας του καὶ μετὰ τὰ ποίμνιά του.
Ὁ Γιαννιὸς ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτήμα,
ἐπῆρε δὲ γυναῖκα του τὴν Ἰθόνην
Κοντοῦ, ἡ ὁποία ἦτο τόσον καλὴ κόρη
ὅσον καὶ χαριτωμένη, καὶ ἐξῆλθε εὐτυχὴς
καὶ μακάριος, μετὰ ἕνα πλῆθος παιδιᾶ.

Ἐν τούτοις ὁ Βαλεντίνος δέν ἐθεωρή-
θη ἐξωφλημένος ἀπέναντι τοῦ σωτήρος
του, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τῷ δεικνύῃ
τὴν τρυφερότητα φιλίας. Πολλὰ ἔτη
ἀργότερα, ὅταν ὁ βαρὺν Κερκόζ, ἀρχι-
στράτηγος πλέον, ἤρχετο νὰ ἀναπαυθῇ εἰς
τὴν πατρίδα του, ἡ μεγαλειότης του χα-
ρὰ ἦτο νὰ διέρχεται ὁλοκλήρους ἡμέρας
εἰς τὸ κτήμα τοῦ φίλου του, δοκιμάζων
τὸ νέον του κρασί, καὶ χορεύων ἐπὶ τῶν
γονάτων του τὰ μικρὰ Γιαννιόπου-
λα, τὰ ὁποῖα ἠῤῥαξαν καὶ ἐπληθύνον-
το... Ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιὸς, ὁ
στρατηγὸς καὶ ὁ γεωργός, εὕρισκον τρό-
πον νὰ εἶνε εὐτυχεῖς ὁ εἰς διὰ τοῦ ἄλλου
τόσον εἶνε ἀληθὲς ὅτι μόνον οἱ καλοὶ ἀν-
θρώποι ἡξέχουσι τί ἐστὶ εὐτυχία.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικόν τοῦ Louis Morin
ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΑΣΕΤΟΥ ΥΙΟΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Τι θὰ τα κάμουν;
Ὁραία ἐρώτησις! Καὶ
τί τα κάμουν τὰ κου-
βάρια; τί το κάμουν
τὸ μαλλί; Ὁραῖες καὶ
ζεστές κάλτσες.

Ἡ Μαρία λοιπὸν ἐπι-
χείρησε νὰ πλέξῃ κάλ-
τσες πρῶτα γιὰ τὸν ἀ-
δελφὸ της καὶ γιὰ τὸν
ἑαυτὴ της, καὶ ἔπειτα,
ἅμα θὰ μάθαινε καλλι-
τερο πλέξιμο, γιὰ τὸν
πατέρα της, γιὰ τὴν μη-
τέρα της, γιὰ τοὺς θεί-
ους της, τέλος πάντων γιὰ
ὅποιον ἤθελε νὰ της
παραγγεῖλῃ.

Δέν ἦτο φόβος νὰποτύχῃ. Στὴν ἐξοχή, τὰ κορίτσια ξεύρουν νὰ
πλέκουν, γιὰ νὰ ποῦμε ἔτσι, ἐκ γενετῆς. Δηλαδή νομίζεις ὅτι ἐγεννή-
θησαν μαθημένα. Σὲ τρεῖς ἡμέρες, ἡ Μαρία ἐτελείωσε τὴν μία κάλτσα
τοῦ Γιαννάκη, καὶ κοντεύει νὰ τελειώσῃ καὶ τὴν ἄλλη. Τί ὠραία ποῦ
εἶνε! Ὁ Γιαννάκης τὴν θαυμάζει πολὺ καὶ βιάζεται νὰ τὴν φορέσῃ
ἀμέσως, γιατί συλλογίζεται, ὅτι εἶνε δῶρον τοῦ πατέρα, τῆς Μαρίας
καὶ τοῦ Ἀσπροῦλη.

Τοῦ πατέρα ποῦ ἀγόρασε τὰ πρόβατα.

Τῆς Μαρίας ποῦ ἐπλέξε τὴν κάλτσα.

Τοῦ Ἀσπροῦλη ποῦ ἔδωσε τὸ μαλλί του.

Δέν ἔχει δίκην ὁ Γιαννάκης;

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ν καὶ παρήλθεν ἕνας
μῆνας ἀπὸ τότε, δέν
πιστεύω νὰ ἐλησμονή-
σατε τὴν ἐπιστολήν τοῦ
Ἀγγέλου Αὐγε-
ρινου, τὴν ὅποιαν
σᾶς ὑπεσχέθη νὰ σχο-
λιάσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ
ἐπῆλθον τὰ σπουδαῖα
γεγονότα, — Λαχεῖα,
Προκηρύξεις κτλ. —

καὶ μετὰ ἡνάγκασαν νὰ το ἀναβάλω ἐλ-
λείψῃ χώρου. Σήμερον τὸ κάμνω προ-

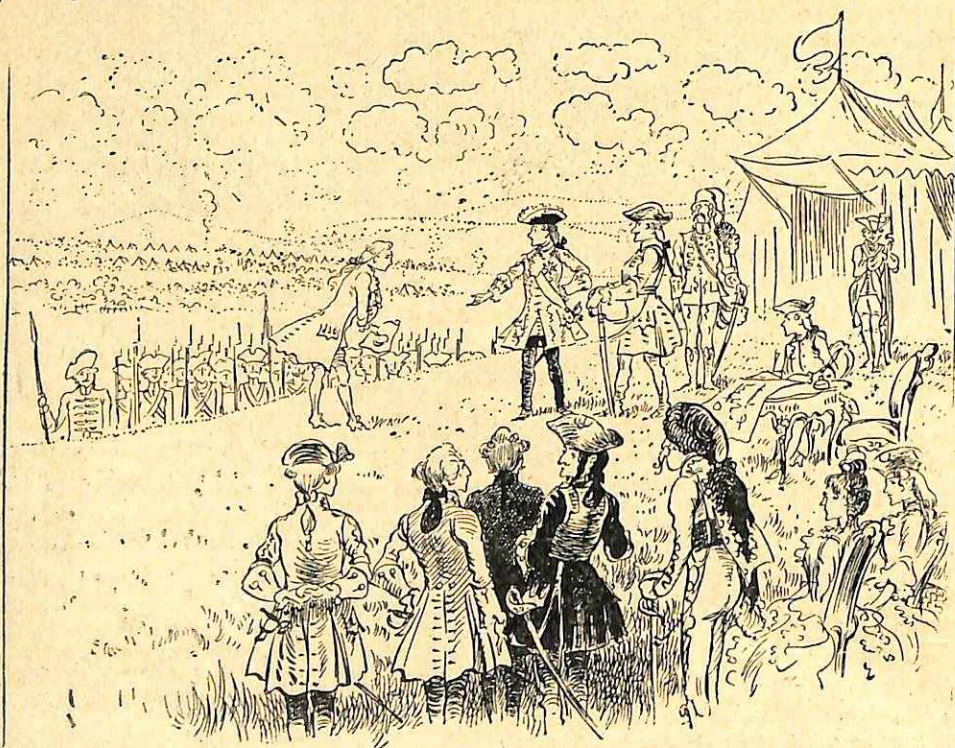
θύμως, ἀλλ' ὅχι καὶ τόσον ἐκτενῶς ὅσον
ἤθελα, διότι καὶ πάλιν ὁ χώρος μας
εἶνε περιορισμένος. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!
Ἡ παρούσα μου εἶνε ἡ τελευταία ἐπι-
στολή αὐτοῦ τοῦ ἔτους, καὶ πρέπει νὰ
σας εἰπῶ ὅσα ἔχω, ἔστω καὶ συντόμως.

Λοιπὸν ναί, ἐπιδοκιμάζω πληρέστα-
τα τὰς ιδέας τοῦ Ἀγγέλου Αὐ-
γερινου, διότι καὶ ἐγὼ λυποῦμαι κα-
τάκαρδα ὅταν βλέπω τοὺς νεοσύ-
ροντας, τοὺς ὁποίους μᾶς περιγρά-
φει. Καὶ νὰ σας εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλή-
θειαν, λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερον,
διότι ἴσως καὶ ἐγὼ ὑπῆρξα εἰς ἐξ αὐ-
τῶν, καὶ ἂν ὁ Ἀγγέλος Αὐγε-
ρινος μ' ἐβλέπεε ὅταν εἶχα τὴν ἡλι-
κίαν του, δέν θὰ ἔμενε πολὺ ἐνθουσιασμέ-
νος... Ναί μὲν εἶχα κράσιν καὶ ὑγίαν

καλὴν καὶ ἡμῶν πάντοτε κόκκινος καὶ
ζωηρὸς, ἀλλὰ μοῦ ἐλείπεν ἐντελὴς ἡ
δύναμις, ἡ εὐρωστία ἐκείνη, τὴν ὅποιαν
χαρίζεαι ἡ σωματικὴ ἀσκήσις, ὁ περι-
πατος, ἡ πρωὶνὴ ἐγερσις, ἡ γυμναστι-
κή. Ἐνθυμούμαι, ὅτι ἀκριβῶς τὸ ἔτος
ποῦ ἐτελείονα τὸ γυμνάσιον, ἰδρύετο εἰς
τὴν πατρίδα μου τὸ πρῶτον Γυμναστή-
ριον. Ἐπομένως δέν ἔλαβα καιρὸν νὰ
φοιτήσω εἰς αὐτό. Ἔως τότε ἡ Γυ-
μναστικὴ μᾶς ἦτο γνωστὴ — δυστυχῶς
ἀνθρώποι! — μόνον ἐκ φήμης μακρι-
νῆς, μόνον ἐξ ὁνόματος. Οὕτως εἰς τὰ
ιδιωτικά οὕτως εἰς τὰ δημόσια Σχολεῖα
ἦτο εἰσηγμένη. Καὶ ὅχι μόνον εἰς τὴν
πατρίδα μου παρετηρεῖτο αὕτη ἡ ἐλλεί-
ψις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ
εἰς ὅλον τὸ Κράτος. Μόνον τὰ ιδιωτι-
κά Ἐκπαιδευτήρια τῆς Κερκύρας, —
πρότυπα εἰς τὸ εἶδος τῶν ἀπὸ τότε, —
ἐπέβαλλον εἰς τοὺς μαθητάς των καὶ
ὀλίγη γυμναστικὴ. Πρὸς εἰς ἄλλοι
ἀνετρεφόμεθα ὀποκλειστικῶς μετὰ μέσους
ἀορίστους καὶ μετὰ ὑπερσυντελικούς, καὶ
κανεὶς ποτε δέν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μᾶς
ἐξηγήσῃ ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τῶν μυῶν εἶνε
τόσον ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωὴν ὅσον καὶ ἡ
ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος. Μόνον ὅσοι ὑ-
πηρέτουν ἀργότερα εἰς τὸν στρατὸν, ἐ-
λάμβαναν τὴν σωτήριον εὐκαιρίαν νὰ
γυμνάσουν κάπως τὸ σῶμά των. Ἀλλὰ
καὶ τοῦ εὐεργετήματος τούτου, ὡς πρω-
τότοκος, ἐστερήθη, καὶ οὕτως ἐμμεῖνα
ἐντελῶς ἀγύμναστος. Καὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμα ποῖον; Ἰδοὺ τώρα κουράζομαι
εὐκολά, δέν εἰμὶ πορὶ νὰ πολλαύσω τὴν
ζωὴν ὅπως ἄλλοι, δέν εἰμὶ πορὶ νὰ ἐρ-
γασθῶ ὅσον θέλω, δέν εἰμαι εἰς θέσιν,
— τὸ χειρότερον, — νὰ ὑπηρετήσω τὴν
πατρίδα μας παρὰ μόνον διὰ τῆς γρα-
φίδος, καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ὁ βίος μου
θὰ εἶνε καὶ βραχυτέρος καὶ ὀλιγώτερον
ἐργατικός, δηλαδή παραγωγικός καὶ
χρήσιμος, παρὰ ὅσον θὰ ἦτο, ἂν εἶχα
γυμναστῇ ἐνωρὶς καὶ τὸ σῶμα.

Καὶ λέγω ἐνωρὶς, διότι ὅταν ἐ-
μαθὼν κατόπι τί ἐπρεπε νὰ κάμω, ἦτο
πλέον ἄργα. Μοῦ ἐλείπεν ἐξ ἀρχῆς ἡ
ἐξίς, καὶ ἐπομένως ὅσην καὶ ἂν εἶχα
θελήσιν, δέν ἦτο δυνατόν νὰ συνεθίσω
εἰς βίον διαφορετικόν. Ἐπειτα, ὅταν
εἰσέλθῃ κανεὶς πλέον εἰς τὸ πρακτικόν
στάδιον, ὅταν ἀρχίσῃ τὴν διοποριστικὴν
ἐργασίαν, δέν ἔχει πολὺν καιρὸν διαθέ-
σιμον, ὅσον ἔχουν τὰ παιδιὰ, οἱ νέοι, οἱ
σπουδασταί. . . Δι' αὐτὸ, βλέπετε, οἱ
πρεσβύτεροι σᾶς κοπανίζουν καθημερι-
νῶς τὸ «ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σώματος» εἰς αἰ-
νός. . . » Εἰμπορούμεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι
τὸ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ σώματος, διὰ τὰ μα-
θήματα, τὸ κοπιᾶται διὰ τὴν γυμνα-
στικὴν. Καὶ τὰ δύο ἐπίσης σπουδαῖα,
καὶ τὰ δύο ἐπίσης ἀπαραίτητα.

Αὐτὰ συνέβαιναν εἰς τὴν ἐποχὴν
μου. Τὰ ἴδια ἄρα γε συμβαίνουν καὶ

«Σᾶς προτιβάω εἰς λοχαγόν». (Σελ. 412, στήλ. β'.)

Ἐβεβαίωσαν τὸν Βαλεντίνον, ὅτι ἀνευ
αὐτοῦ, ἡ μάχη θὰ ἦτο χαμένη καὶ ὅ-
τι ὁ ἡρώϊσμός του εἶχε σώσῃ τὸ στρα-
τεύμα. Εἶχεν ἀναδειχθῇ λοιπὸν ἥρωας.
Ὁ στρατάρχης ἐκάλεσεν ἐνώπιόν
του τὸν Βαλεντίνον.

— Κύριε Κερκόζ, τῷ εἶπεν, ἡ ἐ-
πίθεσις τῶν Αὐστριακῶν κατὰ τοῦ ἀ-
ρστέρου μας θὰ ἐπρόξενει καταστρο-
φήν, ἂν ἤθελε συναντήσῃ ἀξιωματικὸν

βουνα τοῦ Πεδεμντιού διὰ τὸν γέροντα
Λορέντζον. Διὰ τῶν χρημάτων αὐτῶν,
ὁ Λορέντζος καὶ ἡ ἀγαθὴ Δομνένικα ἐ-
ζησαν μετὰ κάπως περισσοτέραν ἀνεσίαν,
καὶ ἡμποροῦσαν τώρα νὰ πίνουν καὶ ὀ-
λίγον κρασί, χωρὶς, νὰ εἶνε ἀναγκασμέ-
νοι νὰ περιμένουν γάμους ἢ βαπτίσια.

Κατὰ τρίτον λόγον, ὁ βαρὺν Κερ-
κόζ ἤθελε νὰ κανονίσῃ τοὺς λογαρια-
σμούς του μετὰ τὸν Πονηρίδην, καὶ πα-

τώρα; Ὁ Ἀγγελοῦς Ἀγγερί-
νός λέγει νά' ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἔχω
μεγαλητέρα ἡλικίαν καὶ ἐπομένως πε-
ρισσότεραν πείραν, λέγω ὅχι. Ἡ εἰκὼν
τοῦ Ἀγγελοῦ Ἀγγερίνου εἶνε
υπερβολικὴ. Δὲν ὑπάρχουν πλέον τόσοι
νέοι-γέροντες ὅσοι ὑπῆρχον πρὶν. Ἐ-
γινε καὶ εἰς τοῦτο, ὅπως εἰς ὅλα, μία
πρόδοδος, λανθάνουσα, ἀφανὴς ἴσως διὰ
τούς νέους, ἀλλὰ καταφανὴς διὰ τοὺς
πρεσβυτέρους, οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς θέσιν
να συγκρίνουν. Σήμερον ἡ γυμναστικὴ
εἶνε εἰσηγμένη εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα. Καὶ
ὁ φοιτητὴς ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε
δημέριε σχεδὸν εἰς τὰ καφενεῖα καὶ
ἔδρευε Συλλόγους... ἐπιστημονικούς,
σήμερον ἐγγράφεται εἰς σωματεῖα ἀθλη-
τικά, καὶ διὰ τὴν δόξιν ἐξετάσεις, πρέ-
πει νὰ φοιτήσῃ εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν
Γυμναστήριον. Πνεῦμα ἀθλητισμοῦ ἤρ-
χισε νὰ πνέει καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀ-
σθενὲς ἴσως ἀκόμη, ἀλλ' ὑποσχόμενον
νὰ δυναμώσῃ μὲν τὸν καίρον. Καὶ τὰ πο-
τελέσματα τὰ εἶδαμεν. Πολλὰκις ἔλαβα
ἀφορμὴν νὰ σὰς περιγράψω τὸ εὐφρόσυτον
θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσιάζουν οἱ μαθηταὶ
τῶν σχολείων, ὅταν ἐξέρχονται ἐν σώ-
ματι, μὲ τάξιν στρατιωτικὴν, εὐρωστοί,
εὐσώμιοι, ἰσχυροί, μυώδεις, γυμνασμένοι.
Ἄ, ὅχι! πολὺ ὀλίγους μεταξὺ αὐτῶν
θὰ ἡμπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς ὀνομάζῃ
νέους-γέροντας. Εἶνε μόνον ἐκείνοι, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐκ φύσεως ἔχουν τὴν κράσιν ἀσθε-
νικήν. Οἱ ἄλλοι ὅλοι φαίνονται ραδινοί,
ρόδινοι, πλήρεις ζωῆς, πλήρεις σφρίγγους.
Καὶ αὐτοὶ σήμερον εἶνε ἡ ἐλπίς τοῦ ἔ-
θνους. Ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνων τὰς
νευρώδεις, ἀπὸ τὰ σώματα τὰ γυμνασμέ-
να, εἰς τὰ ὅποια ἐνοικεῖ ἐνθουσιώδης καὶ
φιλόπατρις ψυχὴ, περιμένομεν μίαν ἡμέ-
ραν τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐθνικοῦ
ὄνειρου. Καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ ἀντιέλθῃ
ὅταν τὰ σώματα ἐκείνη θάναρθωσιν καὶ
θὰ περιβληθῶσιν τὴν στολὴν τοῦ στρα-
τώτου, ὅταν αἱ μικρὰ χεῖρες θὰ μεγα-
λώσων καὶ θὰ δράξουν τὰ ὅπλα τῆς
πατρίδος!

Πόσον εἴθε εὐτυχεῖς, διότι ἀριθμεῖ-
σθε μεταξὺ αὐτῶν, διότι ἀνήκετε εἰς
τὴν νέαν γενεάν, εἰς τὴν μεγάλην γε-
νεάν τοῦ μέλλοντος!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἀλαζονεὶα μαρτυρεῖ πολλὰ ἄλλα
ἐλαττώματα τοῦ ἔχοντος αὐτήν.

★

Ὀλίγαι σταγόνες βροχῆς ζωογονοῦν
τοὺς λειμώνας, καὶ ὀλίγαι ἀγαθοεργίαι
φαιδρύνουν τὸν κόσμον.

★

Ἡ ἀμοιβὴ πάσης καλῆς ἐργασίας,
ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐξετέλεσες αὐτήν.

ΤΟ ΚΑΔΥΒΙ

Ἐκεῖ ποῦ ἡ καστανιὲς χυτὰ,
Χλωρόφυλλα, λαμπαδωτὰ
Κλωνάρια ξανερμίζουν,
Ποῦ ροδοβάφονται οἱ μηλιές
Καὶ οἱ γαλανόφυλλες ἐλῆες
Πολύκαρπες λυγίζουν.

Ποῦ ἀνοῦν λευκὰ τριαντάφυλλα
Καὶ κλήματα ἀφροστάφυλα
Τὲς κρεβατιὲς ἰσκιώνουν,
Καὶ κυπαρίσσια ἀραδαριὰ
Παλεύοντας μὲ τὸ βοριά
Ἀνίκητα ψηλώνουν,—

Συμμαζεμένο, ντροπαλὸ,
Σὺν καρδάκι στοὶ γιालό,
Κατάλευκο καλύβι
Μεσ' ὁλοπράσινα κλαριά.
Τὴ χιονισμένη του θωριά
Μιά δείχνει καὶ μιά κρύβει.

Μικρὰ τὰ καμαράκια του
Καὶ τὰ παραθυράκια του
Κι' ὅλο μικροπλάσμενο,
Τόσο μικρὸ, ὅσο ποῦ μπορεῖ
Τὴν εὐτυχία νὰ χωρῇ.
— Τὶ κρίμα ποῦ εἶνε ἔξνο!

(Ἀπὸ τὴν «Γαλήνην») ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θάνανεύσουν τὴν συν-
δρομὴν των ἡ θὰ ἐγγραφεῖν
διὰ τὸ 1903 μὲ χ ρ ι τ ῆς 15 Ἰ α-
ν ο υ α ρ ῖ ο υ τὸ β ρ α δ ῦ τ ε ρ ο ν,
θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν
τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν
ὁποίων ὁ κατάλογος ἐδημοσιεύθη
εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.

Ἡ Προθεσμία τοῦ Β' Διαγωνι-
σμοῦ ἐσπαθώματος, λήγει ἐπίσης
τὴν 15 Ἰανουαρίου.

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας
ἐιδικότερως, νὰ μὴ ἀναβάλλουν τὴν
ἐγγραφὴν των ἢ τὴν ἀποστολὴν τῶν
συνδρομητῶν τοῦ ἐσπαθώματος διὰ
τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθε-
σμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συσσω-
ρεύσεως ἐγγραφῶν, ἢ ὁποία δυσχε-
ραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφεῖου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ Κεντρί πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα φίλον
του διὰ τὴν ἐρωτήσιν κατὰ.

— Πέθανε χθὲς τὸ θράδι τοῦ λέγει ὁ ὑπὸ-
ρέτης.

Καὶ τὸ Κεντρί, αἰωνίως ἀφηρημένον:
— Δὲν πειράζει ἕνα λόγον θὰ τοῦ πῶ
μὴν ἄρα.

Ἰστορία ὑπὸ τῆς Ζαππιδῆς.

Λέγεται, ὅτι ὁ Σίρ-Λά-Φαλουάτζ, βλέπων
μὴν κυρίαν πᾶρα πολὺ ἰσχυρὴν, ἀλλὰ καὶ πᾶρα
πολὺ φλύαρον, εἶπε:

— Ἐδὼ ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγε-
λίου ἀνάποδα: ὅχι ὁ λόγος σάρξ, ἀλλ' ἡ σὰρξ
λόγος ἐγένετο.

Ἰστορία ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

Ἡ Μαμά: — Ποῖος ἦπε ἕνα ποτῆρι σαμ-
πάνια ποῦ ἦταν ἀπάνω στοὺς μπουρῆ;

Ἡ Βεατρίκη: — Ἐνα μπισκότο μοῦ ἔπεσε
μέσα, καὶ γὰρ νὰ τὸ φάγω, ἀναγκάσθηκα νὰ
πιῶ τὴ σαμπάνια.

Ἰστορία ὑπὸ τοῦ Σπηλαίου Δοξαπατῆ

Ὁ μπαμπᾶς: — Δὲν μου λές, Μίμη, ἀπὸ
ποῦ βγαίνει τὸ λάδι;

Ὁ Μίμης: — Ἀπὸ τὸ μπουκάλι.
Ἰστορία ὑπὸ τοῦ Λόντος τῆς Φλωρεντίας

Ἡ μητέρα τῆς Φίης τῆς ἔδωκε τρεῖς χουρ-
μάδες, ἕνα δι' αὐτήν καὶ δύο διὰ τὰ δελφάκια
τῆς.

Ἡ Φίη ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον ἀπελπισμένη:
— Μαμά, σὲ τὴ σκάλα ἦταν σκοτεινὰ καὶ ἔ-
καμα λάθος: ἀντὶ νὰ φάγω ἕνα χουρμά ἔφαγα
δύο!

Ἰστορία ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΙ ΔΩΔΕΚΑ ΑΔΕΛΦΑΙ ΤΟΥ, Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΦΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Σὰς εὐχονται αἴσιον καὶ εὐτυχὲς

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1903

ΕΑΝ ἐθλίπατε τὸν σὸν τῶν ἐπιστολῶν ποῦ
ἔχω σήμερον ἐμπρὸς μου, θὰ μ' ἐμακαρίζατε
καὶ θὰ μ' ἐλυπεῖσθε. Ὅχι μ' ἐμακαρίζατε διότι
ἔχω τόσους φίλους καὶ λαμβάνω τόσα δειγμάτια
ἀγάπης. Ὅχι μ' ἐλυπεῖσθε διότι εἶμαι ὑποχρεω-
μένη νὰ παντῶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος...
Ἄλλ' εἶνε δυνατόν; Μὲ δὴν τὴν καλὴν διά-
θεσιν ποῦ ἔχω, ποῦ φθάνω ὁ καιρὸς, ποῦ φθά-
νει ὁ τόπος; Ἀναγκάζομαι λοιπὸν νὰ μὴ ἀπα-
νήσω: α', εἰς ὅσους μοῦ ἔγραψαν ἀπλῶς διὰ
νὰ μου στελθοῦν τὰς Συλλογὰς των. β', εἰς ὅ-
σους μοῦ ἔγραψαν διὰ νὰ μ' εὐχθῶσιν διὰ τὰς
ἐορτὰς καὶ διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ κ. Παπαδοπού-
λου γ', εἰς ὅσους μοῦ ἔγραψαν ἀπλῶς παραγγε-
λιάς, τὰς ὁποίας καὶ ἐξετέλεσα. Εἰς τοὺς ἄλλους
ὅλους θὰ παντῶ συντόμως καὶ θὰ σταματήσω,
ἅμα τελευτήσω ὁ χώρος τῶν ὁποίων ἔχω διαθέσιμον.

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ 41ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ὁ Ἀλίου τῶν κοραλλίων εἶνε
ἐξηλωμένος κατὰ πλάτος τῆς
εἰκόνος, πρὸς τὸ κάτω μέρος.
Μικρὰν Καλλιτέχνηδα (Ε. Σ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύ-
τερον) Ἐρημον Ὀργάνον (Θ. Ι. δια τὰ
ψευδώνυμά σου μελῶς γοητικά) σοῦ δίδω
πρῶτον, καὶ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ ἦτο προτιμᾶς) καὶ
Θεοπρόβλητον Μυθρὶλ (+, ἀλλὰ πρὸς
ποῖον στέλλεις συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον
τοῦ πατρὸς σου; δὲν εἶχες ὄνομα.)

Ἀνέγνωσα τὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων σου,
Κορινθιακὸν Κῆμα. Συμφωνῶ δὲ μὲ ὅσα ἔ-
γραφε περὶ αὐτῶν εἰς τὸ προηγουμένον φυλλὸν
δὲ συνεργᾶς μου κ. Ἀλκίτης.

Γιοχάνου (**) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευ-
δώνυμον.

Τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Μεταρρά-
σεως καὶ Καλλιγραφίας, θὰ δημοσιευθῶν, ἄρα
τῆς Κερκύρας, εἰς τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰα-
νουαρίου. Τὰ εἶχα διὰ τὸ σημερινόν, ἀλλὰ τί
νὰ πρωτοχωρῶ!

Φιλέρημε Ρόδον, χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ.
Ἄμα ἰδὼς ἐν τετραδίον Μ. Μυστικῶν, καὶ ἅμα
διαβάσας τὸν Κανονισμὸν ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς
τὸ 1ον φυλλάδιον, ὁ μὲν πᾶν ὅ, τι χρειάζεται
περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.

Ἐπαύσα νὰ δημοσιεύω γνώμας περὶ τοῦ
Σήματος. Ἀλλὰ δὲν ἀντέχω νὰ μὴ σὰς εἰπῶ
τί μου γράζει ὁ Σίρ-Λά-Φαλουάτζ: Λοιπὸν,
ὅποιον ἰδῇ πρῶτον καὶ τὸν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ Σή-
ματος, θὰ τοῦ χαρίσῃ 100 εἰκονογραφημένα
Δελτάρια ἀπὸ τὴν συλλογὴν του. Σὰς ἀρέσει;

Σὲ εἶχα συλλυπηθῇ πρὶν λάδω τὴν ἐπιστο-
λήν σου, Ρόδιε Δόκιμη. Σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὰς ἐνεργείας σου καὶ ἐλπίζω εἰς τὰ γενναῖα
σου ἐσπαθώματα.

Ἀταβύριον Ρόδου [5Ε] διὰ τὰς ὥραις ἐπι-
στολάς σου, ἐκ τῶν ὁποίων μοῦ ἔρεσε περισ-
σότερον ἡ περὶ τὸν Ἀταβύριον. Καὶ ἡ ἀνά-
λυσις τοῦ Συρακῶ δὲ Μπερσέρεκ πολὺ καλὴ.

Χαριτωμένοι οἱ στίχοι σου πρὸς τὸν Ἀνα-
νίαν, Φιλόπατρις Ἰάδα, διὰ τοῦτο καὶ ἐκείνος
θὰ βάλῃ τὰ δυνάττα του νὰ σ' εὐχαριστήσῃ.
Ὁ Ὀδῆγός τοῦ λέγει: δι' ἐκάστην ἀλλαγὴν δι-
ευθύνσεως λεπτὰ 50.

Βεβαίως, Νιαγάρα, ὁ νέος συνδρομητὴς, ὁ
ὁποῖος τῇ συστάσει σου θὰ μου στείλῃ ἀπ' εὐ-
θείας τὴν συνδρομὴν του, θὰ λογαριασθῇ ὡς
ἐσπαθώματά σου. Ἀδύνατον ν' ἀπαντήσω εἰς τό-
σας ἐρωτήσεις!

Ἀλθίθεια, Ἑλληνικὴ Νῆσος, ὅταν εἶνε
κανεὶς ἄμυστος καὶ ὀκνηρὸς, προσαίεται ὅτι
δὲν ἔχει καιρὸν. Καὶ πράγματι δὲν ἔχει, διότι
δὲν αἰσθάνεται καμμίαν ἀνάγκην νὰ τον οἰκο-
νομήσῃ.

Με πολὺ ἐνδιαφέρον, Χωλὲ Διάδολε [ΕΕΕ]
ἀνέγνωσα τὴν ἱστορίαν τοῦ χωλοῦ, ὁ ὁποῖος
διὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐπιμονῆς κατώρθωσε
τόσα καὶ τόσα.

Βέβαια, Χρυσανθεμῆς, ἀπὸ εἰσαι ὀρθω-
νισμένη καὶ τώρα γρήγορα θὰ γίνων οἱ γάμοι
σου, δὲν εἰμπορὶν νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μου
γράφῃς συχνότερα, διότι φαντάζομαι τί ἐργασίας
ἔχεις. Λοιπὸν, καλὰ στέφανα.

Μικρὰ μου Πόττη Παπανικολάου, τὸ γραμ-
μάτι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Γράφε μου
συχνὰ καὶ ἔτσι θὰ συνειβίσῃς νὰ γράφῃς ἀκόμη
καλλιτέρως.

Σπαρτιάτις Χειλωνίς, χαίρω ποῦ ἔγινες
καλὰ καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ διακοπῇ ἡ ἀλληλογρα-
φία μας. Τοιαῦται γενναῖα προτάσεις Μ. Μυστι-
κῶν δημοσιεύονται μόνον ὡς Μικρὰ Ἀγγελία.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμα των, δέ-
χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου
καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου
φίλους: Λευκανθεμῆδα (Κ. Π. σοῦ ἐγκρίνω
αὐτὸ ποῦ σου ἀρέσει περισσότερο), Μικρὰν
Καλλιτέχνηδα (Ε. Σ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύ-
τερον), Ἐρημον Ὀργάνον (Θ. Ι. δια τὰ
ψευδώνυμά σου μελῶς γοητικά) σοῦ δίδω
πρῶτον, καὶ τὴν ἰδέαν ὅτι αὐτὸ ἦτο προτιμᾶς) καὶ
Θεοπρόβλητον Μυθρὶλ (+, ἀλλὰ πρὸς
ποῖον στέλλεις συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον
τοῦ πατρὸς σου; δὲν εἶχες ὄνομα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφόροι: ἡ Ἄδρα
τῆς Κερκύρας ἐπεί ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν
Ζαππιδᾶ καὶ Πάλλουσαν Καρδίαν. — ὁ Σίρ-
Λά-Φαλουάτζ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου, ὅτι

ὀνομάζεται Ἀλέξανδρος Μ. Χαρίτος, ἐκ Λα-
ρίσης, καὶ διὰ τὸ πολλοὺς ἡλαλῆς ψευδώνυ-
μον — τὸ Βολιώτικο Κρασί χαίρετ' αὐτὴν Ἐ-
ρημον Σαχάραν — ὁ Ρόδιος Δόκιμος χαίρετ' αὐ-
τὸν Ἀριστέα καὶ τὸν Ἰσοκράτη τῆς Βρα-
ζελώνης, τοῦ ὁποῖου ζητεῖ τὸ ὄνομα δι' ἀνταλ-
λαγῆς Μ. Μυστικῶν — τὸ Δδ-ρέ-μὶ ἀσπάζε-
ται τὴν Ξανθὴν Βοσπίδα — τὸ Ὀνειρον Θε-
ριντῆς Νυκτὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Λι-
ονυσίδα Πηγήν καὶ Μῆμον Ἀπτον — τὸ
Ἐδσομον Ἀνθος ἀσπάζεται τὸ Κωνοῦν Σπη-
λαίον καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει τὸ βιοί —
τὸ Μολὼν Λαβὲ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Γε-
ωργίου Λουῖζου δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν,
διότι συνδέεται μετ' αὐτοῦ διὰ κομπάριας —
ὁ Νεκτοκράτης συγκαίρει τὸν Ἀγγελοῦ Ἀδ-
γερινόν διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν
του, καὶ εἶθε ὅλοι οἱ νέοι νὰ ἐκκρίνοντο ὅπως
αὐτός: — τὸ Σπηλαίον Δοξαπατῆ ζητεῖ ἀλ-
λληλογραφίαν μὲ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον καὶ
Λουλοῦδι τῆς Καρδίας — τὸ Ἀταβύριον Ρόδου
πληροφορεῖ τὸν Ροδιὰν Κωνηγετίδα ὅτι ἔχει ἕνα
σκύλον τοῦ κυνηγοῦ τὸν θέλει; ἀλλὰ κυνη-
γᾷ... τὰ πιάτα περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶ-
γμα: — ὁ Βοσκὸς τῆς Ρόδου πληροφορεῖ τὸ
Ἀνθος τῆς Ἑλπίδος ὅτι γνωρίζει τὸν ἀδελ-
φόν της: ἦσαν μάλιστα συμμαθηταί: — ὁ Νι-
αγάρας ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Κελαϊδίστρας διότι
νομίζει ὅτι εἶνε πατριώται: — τὸ Κόκκινον Κα-
πελάκι δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Σεργειμένης
Σιωπηλῆς προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ
ἀναμένει ἐπιστολὴν της: δέχεται ἐπίσης ἀνταλ-
λαγὴν γραμματοσσήμων μὲ τὸν Μελέαν Ἀδά-
μαντα καὶ ὅς τῇ στείλῃ πρῶτος: — τὸ Κερ-
τρί πληροφορεῖ τὴν Ζουλέικαν ὅτι εὐχαρί-
στως θὰ τῇ στείλῃ ἐν λευκῷ μα γειοιογρα-
φίῶν του, καὶ διὰ τὴν καὶ παραθέλει νὰ τῇ
φανερῶσιν τὸ ὄνομά της: τὴν δὲ Ἄδραν τῆς Κερ-
κύρας ὅτι ἀπ' οὐ πλὴν πολὺ κρασί, ἐπόμενον
εἶνε νὰ εἶνε τὸσον πνευματώδης: — ὁ Νιαγά-
ρας ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ζου-
λέικας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ
Κλειὲ τοῦ Πόντου ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Ἐσπε-
ρίας Ἀδρας — ὁ Πανταγύ Παρὸν ζητεῖ ἀλ-
λληλογραφίαν μὲ τὸ Κεντρί — ἡ Μόνωσις ἀν-
τιχαίρει τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίον καὶ τὸ πλη-
ροφορεῖ ὅτι ἐπέστρεψε πρὸ πολλοῦ, ὅχι ὅμως
ἐκ τῆς ἐξοχῆς της, ὅς ἐνόμιζεν! ἡ αὐτὴ ἀντα-
σπάζεται τὴν Μυστηριώδη Φύσιν, τῆς ὁποίας ἡ
μὲν πρώτη πληροφορία τὴν ἐνέβαλεν εἰς μεγά-
λην ἀπορίαν, ἡ δὲ δευτέρα εἰς μεγάλην περιέρ-
γειαν: — ὁ Ἀγγελος τῆς Εὐρυχίας ἀσπάζει
τὸν Ἀγγελοῦ Ἀδγερινόν — τὸ Πλοῖον τοῦ
Δουνάβητος δὲ εἶπ' ἐπὶ τὰρχικὰ τοῦ εἰς τὸν Πού-
λιν Ἀράκον, ὅταν τοῦ τὰ εἶπ' ὁ ἐκεῖνος: —
τὸ Λευκὸν Κρίνον πληροφορεῖ τὸ Σπηλαίον
Δοξαπατῆ, ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ ἔλαβε τὴν
πληροφορίαν του, τὰ χιόνια ἦσαν εἰς τὴν ἀκμὴν
των, καὶ τὸ θερμόμετρον ἔδειχνε 0° — τὸ Θε-
σαλικὸ Μενεξεδάκι συγκαίρει ἀπὸ καρδίας τὴν
Ἀφροδίτην Συληθρίδον καὶ τῆς εὐχεταί τα-
χεῖαν τὴν στέφιν: — ἕως ἔδω σήμερον καί...
τοῦ χρόνου!

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1903

Διὰ τὰ νέα τοῦ 1903 μὴ μ' ἐρωτᾷτε, διότι
ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισα τίποτε. Ἐγὼ ὑπ' ὀφει-
μου τόσα πολλὰ καὶ τόσον ὥρα, ὥστε ἐνρί-
σκομαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἐκλογῆς. Ἀλλ'
ἐκ τοῦ παρελθόντος κρίνοντες, εἰμπορεῖτε νὰ
εἰσθε βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐκλέξω τὰ ὠραιότερα
ἔργα, καὶ ὅτι, κατὰ τὴν ἀπαρασάλευτον ἀρχὴν
μου, ὁ τόμος τοῦ 1903 θὰ εἶνε ἀνώτερος ὧν
ἔδω προηγουμένων.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ανταλ-
λάξων: ἡ Πολύχωμος Χρυσανθεμῆς μὲ τὴν
Προσφιλή Ἀνάνησιν, ἡ Λαμὰ Νηρηίδος καὶ
Γλυκύδαλον Ὀνον — ὁ Ρόδιος Δόκιμος μὲ
τὴν Ἀγγὴν Φυλάν, Ἀθῶν Καρδίαν, Βο-

σπίδα Ἦραν, Ἰσοκράτη τῆς Βραζελώνης,
καὶ Γλυκὴν Παρτίδα — τὸ Βολιώτικο Κρασί
μὲ τὴν Ἐρημον Σαχάραν, Κωπηλάτιδα Κό-
θρον, Ἐσμεράλδαν, Ψάραν Λούλαν καὶ Λι-
ονυσίδα Πηγήν — ἡ Ἀκτινοβολοῦσα Σε-
λήνη μὲ τὸν Παρισιόν Ἀριστοκράτην,
Τζὼν Μπουλλί, Λωλὸν Διάβολον καὶ Ἀδραν
τῆς Κερκύρας — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας
μὲ τὴν Μικρὰν Ἀμαζόνα, Κουρσοκεφαλᾶ-
κην, Ἀριστέα, Ἀριελ καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀνα-
τολῆς: — ἡ Πειραικὴ Νύξ μὲ τὸ Ἐρυθρὸν Νέ-
φος, Ἀνδρὰν Γκατὲ, Παριστρίαν, Χαλκιδέα
Λιμοκοντόρον καὶ Ἐρυθρὸν Σταυρόν — τὸ
Διαβολάκι τοῦ Πειραιδῆ μὲ τὴν Βουρλοροκέ-
ταν — ἡ Λάτις τοῦ Ὀραίου μὲ τὸν Τζὼν
Μπουλλί, Μικρὰν Ἀκανθουλίδα, Ἀγρὸν Μεγε-
ξεδάκι, Ἀτ-Ἰ-Ἰ-Ἰ-Ἰ καὶ Δερδουροστὶαν τῶν
Ἀθηνῶν — τὸ Σπηλαίον Δοξαπατῆ μὲ τὴν
Φιλέρημον Μελέσαν, Εἰκοσάτον Ἀδῶνα, Στάρ-
λεῦ, Πληγωμένον Ἀετὸν καὶ Ἀριελ — ὁ
Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μὲ τὸν Ἦρωα τοῦ
Σουλίου, Χαμέτην Εὐτυχίαν, Καρδιόλιον
Ρισελί, Πικραμένην Καρδιόλιαν καὶ Στήρι-
γμα τῆς Μητρός: — ἡ Ἐσμεράλδα μὲ τὸν Λο-
ξίαν — ὁ Ἀριστος Ποδηλάτης μὲ τὸν Ἀ-
πόγονον τοῦ Νέστορος, Κεντρί, Ξανθομαλ-
δοῦσαν, Ἀγγελοῦ Ἀδγερινόν καὶ Μέμφιδα —
ἡ Ἀρὸς τοῦ Παρνασσὸς μὲ τὸν Ἀετὸν τῶν
Λιονῶδων Ὀρέων καὶ Τρεμοσθῶν Ἀστέρι —
ἡ Διονυσία

(εἰμπορεῖς νάλλ' ἄλλ' ψευδώνυμοι ὅποτε θέλεις πληρώνων 1 δραχμὴν ὡς δικαίωμα ἀλλαγῆς·) αὐτὸ λέγει ὁ Κανονισμός·) *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* (νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, θὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν σου ὁ ἐξάδελφος;) *Ἀμαρυλλίδα* (τὰς ἐδέχθη·) *Ἀγγελον τῆς Χαρᾶς* (ἐλπίζω, ὅτι ἄλλοτε δὲν θάρρησῃς τόσον νὰ μου γράφῃς·) *Βοσχὸν τῆς Ροδόπης, Κόκκινον Καπελάκι* (τοὺς χαίρετι- σμούς μου εἰς τὸν μνηστῆρά σου·) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (διόλου δὲν με στενοχωροῦν τὰ γράμματά σου, καὶ εἰμπορεῖς νὰ μου γράφῃς ὅσον συχνὰ θέλῃς·) *Σμυρνωτάκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν·) *Μή μου Ἀπτον* (εὐ- χαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φωτογραφίαν· εἶνε ὡραία καὶ φαίνεται ὅτι σοὺ ὁμοιάζει·) *Θεὰν τῆς Γε- ωργίας* (πρέπει νὰ ἰδῇς τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀπο- δείξεως τοῦ 1902 καὶ ὄχι τοῦ 1903·) *Ομὶχλην* (βραβεῖον ἔστειλ' ἀνὰ ἰδὼν πότε θὰ μου ἐναγρά- ψῃς·) *Πάνα, Κλεῖδα τοῦ Πόντου, Χρυσόπτε- ρον Ἀλκινόνα* (νὰ εὐρῇς ἄλλο ψευδώνυμον διό- τι αὐτὸ ποὺ προτείνεις ὁμοιάζει μ' ἓνα ποῦ ἔχομεν ἤδη·) *Μελιχρὰν Ἀκτίνα* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Παταχοῦ Παρόν- τα* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γρά- φεις·) *Ἀϊ-Λαῖφ τῶν Πατησίων* (ἂ, μπᾶ! μὴ τα πιστεύῃς αὐτά· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ λέγω ψευδώνυμα;) *Ἐπιμελῆ Μαθητρίαν* (ἐννοῶ σου!) *Ἀραγνίσαν Τραπεζοῦντιον* (Μόνωσιν (νὰ δοῦναι τὸν Θεόν, ποῦ ἡμπόρεσα νὰ σου δημο- σιεύσω δύο μόνον πληροφορίας·) *Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας, Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* ([Ε] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν·) *Νύμφην τοῦ Σηκουάνα* (μὴ λησμονῇς νὰ υπογράψῃς καὶ μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου· ἡ ἐπιστολή σου πολὺ μ' εὐχαρίστησε·) *Καρδιογνώστην* (βραβεῖον ἔστειλ'·) *Κεράτιον Κόλπον* (αἱ ἀσκήσεις σου δεκταί·) *Μικρούλαρ Πατριαν* (τὰ ἔστειλα, καὶ θεβαίω· ὅτ' τὰ ἔ- λαβες·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (εὐγε, μεγάλῃ φιλομουσίαν μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου·) *Θεσ- σαλικὸν Μενεξεδάκι* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Δε- κεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Φεβρουαρίου

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἡλὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μίμῳ εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

608. Λεξιγραφικός.

Δύο γράμματ' ἂν ἐνώσω
Μεθ' ἐνὸς κοινοῦ συνδέσμου,
Τύραννον θὰ φανερώσω,
Ἀλλὰ ποῖον, σὺ πιά πές μου.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀφῆας τῆς Κερκύρας.

609. Συλλαβόγραφικός.

Μὲ τὸ ἥμισυ φωνάζω
Μὲ τὸ ἄλλο σὲ σπαράζω·
Τ' ὅλον μου ἀπὸ τὰ ὕψη
Εἶνε ἀδύνατον νὰ λελῇ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νέου Ναύτου.

610. Ἀναγραμματισμός.

Ἦτο μάντις τις ἀρχαῖος, ὅλλ' ἀναγραμματισθεῖς,
Στὴν χορείαν τῶν ὁρέων κατετάχθη παρενθύς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀφῆας τῆς Κερκύρας

611. Πυραμίδς

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν δένδρον
★ + ★ = Σύνδεσμος.
★ ★ + ★ ★ = Ἀρχαία πόλις
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἀψυχὸς ὕλη.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἱερὰ τελετή.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς.

612. Αἰνίγμα.

Κάποιος γενάρχη· τάρσενικόν μου
Δεῖγμα φιλίας τὸ οὐδέτερόν μου.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Πιπίτας Θ. Ἀθανασιάδου

613. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΔΚΚΟΟΟΥΥΥΓΓΣΣ νὰ
σχηματισθῇ ἰσοσκελὲς τρίγωνον, μὲ πλευρὰς ἐκ
πέντε γραμμάτων ἐκάστη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πιπίτας Θ. Ἀθανασιάδου

614. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

— Αἶ! Γιάννη! Γιάννη! ἔλα, ποῦ τρέχεις;
δὲν ἔρχεσαι νὰ παίξωμε κρυφτό;
— Δὲν μπορῶ τώρα· πάγω, τοτό μου, νὰ φάγω
κάτι καλόν.
— Μὰ τί θὰ φῃς;
— Ἄ, δὲν ξέρω! Ρώτησε κανένα συνδρο-
μητὴν τῆς Διαπλάσεως νὰ σοὺ το πῇ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πῶς-με-λένε.

615. Ἱστορικὴ Ἑρώτησις.

Ποῖα εἶνε αἱ τρεῖς μεγαλήτεροι μίχαι αἱ
ὁποῖαι ἔγεναν κατὰ τὸν 19ον Αἰῶνα;
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰπποῦ τῆς Ὀμῆλης,

616. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτω· λέξεων διὰ δύο ἄλλων πάντοτε τῶν αὐ-
τῶν, σχηματίζεσθαι ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τὰρ-
χικὰ κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν Νηρηΐδα·
στροφῇ, τόσον, Ἄργος, ἔλος, πώλησις
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαριδᾶς τοῦ Εὐρίπου.

617. Διπλῇ Ἀκροστιχίδς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξε-
ων ἀποτελοῦν ἑλληνικὴν νῆσον, τὰ δὲ δεύτερα
ἀρχαίαν Θεάν·
1. Στρατηγός. 2. Πρωτεύουσα. 3. Ποταμός
τῆς Εὐρώπης. 4. Τετράποδον. 5. Ἐρπετόν.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου.

618. Ρωνηεντόλιπον.

δς - ρ - τ - μ - ν - ποττ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀντισίου τοῦ Βασιλείου.

619. Γρίφος.

τα	τα		
τα	X	τα	/ σω
τα	τα		Κίμ
τα			
	φώρα		1

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀντισίου τοῦ Βασιλείου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τῶν φύλλων 43, 44 καὶ 45

494. "Οσιρίς, (ὅς, Ἰρίς.) - 495. Μένδης
(μὲν, δις.) - 496. Λυπη-πύλη. 497. "Ἡλιος,
"Ἡλεία, "Ἥλιον.

498. Ο ΤΙ (εὐλόγει Τὸν...) ΔΕΝ
ΤΙ Σ (καλοῦσι Τὸν...) ΔΕΡΑΣ
Ι Σ Η ("Ἡσιόδος...) ΓΕΡΑΝΟΣ
NANO
ΣΟΣ

500-505. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ
τοῦ T: κτῆμα, τόσος, τό-
ρος, πότος, κότος, νότος.
- 506. ΚΟΝΩΝ (Νάκας, ἡμίονος, Σιμωνί-
δης, Εὐρύδατος, Κωνάφ.) - 507. Θεῶν μάχε-

σθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχη. - 508. "Ἡ μυῖα
καὶ ὁ οἷς καὶ ἡ αἷξ εἶνε πάντα ζῶα.

509. Σόλων (σόλ, ὦν.) - 510. Κύρος-Πύρ-
ρος. - 511. "Ἐλθα-Ἄδελ. - 512. Λύρα-λίρα.
513. Π X Σ 514. Χαλεπὸν ἔργον
Υ Ε Ε δόξα ἔπεται· (λαμ-
Ρ Α Ρ θάνομεν ἀπὸ ἓν
Κ Ρ Ο Ι Σ Ο Σ γράμμα ἐναλλάξ τῆς
Φ Δ Τ τετάρτης σειρᾶς καὶ
Ο Ω Ι τῆς δευτέρας, ἔπειτα
Σ Ν Σ δὲ τῆς τρίτης καὶ τῆς
πρώτης.) - 515-519
Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΡΕΑ: Κρέας, μωρεά,
Κορέα, φρέαρ, ἔρεα. - 520-522. 1. Τὸ πῖ
(τόπι). 2. "Ἡ Μύκονος (εἰμὶ κῶνος). 3. Τὸ μέταλ-
λον (μετ' ἄλλων.) - 523. ΜΗ ΠΑΣΙ ΠΙ-
ΣΤΕΥΕ (ΜΗκων, ΠΑρος, ΣΙμων, ΠΙΣτις,
ΤΕΥχος, Ἐλάτη) - 524. Μελέτα τὸ μέλλον.
- 525. Μίσει τάδοξα μεγαλεῖα.

526. Ἀπολλόδωρος (Α, πωλῶ, Δῶρος.) - 527
Πάμμων-Ἀμμων. - 528 Διδῶ δίδω.
529 ΚΥΔΟΣ 530 Μητρός, τε καὶ
ΠΟΙΟΣ πατρός καὶ τῶν ἄλ-
ΜΕΡΟΣ λων προγόνων ἀπάν-
ΘΕΡΟΣ των τιμιωτέρων ἐστίν
ΜΙΝΩΣ ἡ πατρίς καὶ σεμιό-
τερον καὶ ἀγιώτερον.

- 531 533. 1. "Ἡ μυγαλὴ (εἰμὶ γαλῇ, 2. "Ἡ
Κυρήνη (κηρήνη). 3. "Ἡ πέννα (εἰπέ ν. α.) -
534-536. 1. "Ἡλιος, ἥλιος, ὅλος, ὅσος, ἴσος, ἴος,
ἴον. 2. Ἰων, χίων, καίων, Παίων, πρίων, Ὠρίων.
3. Θρίξ, Θράξ, ρίξ, Ρᾶ, ὄρα ὄρη, κόρη, κόμη.
3. Κόμη, κόρη, ὄρη, ὄρα, ὄρα, ὄρας, ὄρος, ὄρος,
πόρος, Πάρος, πῖρος, πάγον, πάγων, πῶγων.
- 537-541. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΔΩ: δῶρον, Ἀ-
δωνις, δῶμα, ἐδῶ, δωροῦμαι. - 542. ΤΑΓΟΣ-
ΑΒΑΝΑ-ΝΕΡΩΝ (ΤΑΝαίς, ἈΒΕλ, ΓΑΡύ-
φαλον, ΟΝΩριος, ΣΑΝίς.) - 543. Τὸ τὰς εὐ-
εργεσίας ὑπομνήσκων καὶ λέγων. μικροῦ δαῖν
ὁμοῖον ἐστὶ τῷ ὀνειδίζειν. - 544. Μηδενὶ πο-
νηρῷ σύριοι (μὴδεν- ἵππον- ἥρωα- ἦν- ἴσθι.)

ΤΟΜΟΙ

"THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν
Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1, 10 διὰ τὰς
Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυ-
σοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13,
14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 40ος πλησιάζων νὰ ἐξαντη-
θῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896,
1897, καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶ-
ται. Ἀδετος φρ. 3. - Χρυσόδε-
τος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ
1902 ὧν ἑκάστος τιμᾶται. Ἀδετος
7. - Χρυσόδετος φρ. 10.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ